

SMRTÍČÍ NÁKLAD

1.

Roi Danton slyšel, jak se nepříjemný, šouravý zvuk pomalu blíží. Tma byla tak naprostá, že nemohl rozeznat nic ze svého okolí. Když natáhl ruku, dotkl se kovového předmětu, podle tvaru patrně zábradlí. Někde za ním musel být východ z antigravitační šachty, kterou se sem dostal. Vzduch se chvěl hrozivým bzučením silných motorů, které poháněly obří loď přes bezhvězdné propasti Velkého Magellanova mračna.

Roi zaslechl ten zvuk hned jak vkročil do temnoty, od té doby stál nehnutě a čekal. V levé ruce držel malou svítilnu, pravou měl položenou na pažbě zbraně.

Ať už se k němu blížil kdokoliv, musel jej slyšet vystupovat z výtahové šachty. Roi považoval tuto část lodě za opuštěnou a nechoval se nijak tiše.

Pomalu se napřímil. Oděv, který měl na sobě, se nehodil k tomuto podniku. Ať se pohyboval jakkoliv opatrně, nemohl zabránit šustění tuhé látky.

Zvuk utichl - cizinec se nejspíš zastavil a naslouchal - a pak se ozval znovu. Roi se natočil, a na okamžik natáhl ruku, aby se mohl znovu dotknout zábradlí. Nemýlil se. Nad horní hranou kovové konstrukce se táhlo vodorovné držadlo z plastické hmoty, určené bezpochyby k opoře rukou, které se po výstupu z šachty potřebovaly zachytit. Podle výšky opěrky bylo zábradlí určeno menší rase.

Zvuk nyní přicházel ze vzdálenosti asi pět metrů. Nastal rozhodující okamžik.

Roi sáhl do kapsy kabátce a vytáhl lahvičku - svou oblíbenou lahvičku s vonnou solí, s jejíž pomocí hrál roli šlechtice ode dvora Ludvíka XVI., a přiváděl příslušníky Solární flotily k nervovému zhroucení.

Rozhodným pohybem mrští lahvičku do temnoty. Jeho

kabátec zašustil a šouravý zvuk utichl.

Přítomnost zábradlí naznačovala, že na jeho druhé straně je hlubina. Roi počítal s tím, že odhozená lahvička bude potřebovat určitý čas než při dopadu způsobí hluk. Přesto utíkala vteřina za vteřinou a nic se nedělo. Loď musela mít obrovské rozměry, jestliže relativně těžký předmět padal už šest vteřin.

Zvuk se nyní ozval těsně před ním. Roi posunul palec na spínač svítilny a sevřel pažbu. Ve stejném okamžiku zaznělo vzdálené plesknutí.

Cizinec je musel slyšet. Přestal se pohybovat. To byla Roiova chvíle. Palec

zmáčkl kontakt a ze svítilny vyšlehl kužel světla.

Roi vykřikl, bezděčně ustoupil o krok a vytrhl zbraň z pouzdra.

Před ním stála nejneuvěřitelnější bytost, jakou kdy spatřily lidské oči a dvěma modrýma očima mžourala do oslepujícího světla.

Cizincovo tělo sestávalo ze čtverce o délce strany asi jeden a půl metru, potaženého hnědou kůží. Ze spodní strany čtverce vyčnívaly nohy, tvořené na první pohled jen kostmi. Nahoře vyrůstal pohyblivý, jakoby gumový krk neobyčejné délky. Na něm seděla malá, kulovitá hlava, jejímž jediným zjevným orgánem byl pár žabích očí.

Dvě tenké paže, ohebné a bez kostí jako tykadla, byly zakončeny rukama s dlouhými, tenkými prsty.

Jedna z rukou svírala předmět, podobný protáhlému trychtýři. S instinktem muže, který vyrůstal v ohrožení, Roi předpokládal, že se jedná o zbraň. Cizinec byl patrně oslněn a ruka s trychtýřem se zatím nepohnula.

Neznámý měl na ramenou cosi podobného nárameníkům. Byly to malé, skleněné polokoule, ve kterých se pohybovala vazká, rudě oranžová tekutina. Polokoule, bezesporu uměle vyrobené, seděly přímo na hnědé, tuhé kůži.

Cizinec se dal do pohybu. Kostnaté

nohy s prsty uspořádanými do hvězdice couvaly, jako by bytost chtěla uniknout z dosahu světla.

Roi se už vzpamatoval. Ted' mu cizinec připadal spíš divný než hrozný. Byl vyšší, ale jen díky dlouhému krku, a nezdálo se, že by tak neohrabaná bytost mohla znamenat významné nebezpečí.

Neznámý chtěl uniknout z kuželu světla, ale Roi jej svítilnou stále sledoval. Nyní se ukázala vysoká, hladká stěna, ale na hloubku za zábradlím svítilna nestačila.

Roi se bavil. Hodnostní označení cizince mu připadalo jako epolety důstojníka v operetě.

„Poslyš, Generále," začal Roi. „Ted' zůstaneš stát a necháš se odvést, jasné? Neměli jsme ani ponětí, že na palubě jsou cizí vojáci. Ted' to víme a rádi bychom se na vás podívali zblízka." Roi přidřepł a natáhl ruku, jako by chtěl přilákat zvíře. Generál nereagoval na slova, ale jakmile uviděl nataženou ruku, prudce zvedl trychtýřovitou zbraň.

Roi zareagoval pozdě. Rána, podobná úderu koňského kopyta, jej zasáhla do ramene a odhodila stranou. Roi se pokusil udržet svítilnu, ale svaly neposlouchaly a kužel světla bezcílně bloudil po stěně.

Pak vystřelil Roi. Silný, ostře ohraničený energetický paprsek zasyčel v ohromné prostora a General zmizel.

V tom okamžiku se rozsvítilo.

Žlutavé světlo proudilo ze všech stran. Roi teprve ted' viděl, že stojí v okružní chodbě na způsob galerie, která se vine podél lehce vypouklé stěny. Obrovský prostor měl válcovitý tvar o průměru nejméně osmdesáti metrů. Dno se nacházelo v hlubině způsobující závrať. Uprostřed podlahy se zvedalo potrubí obrovských rozměrů, obklopené přístroji a agregáty. Probíhalo halou v celé její výšce a mizelo kdesi mezi světly.

Bylo tu více ochozů podobných tomu, na kterém stál Roi. Od dna prostoru jich napočítal dvanáct. Probíhaly kolem stěn a v pravidelných odstupech se nalézaly výčnělky a na každém

z nich bylo ještě kovové rameno, sestupující šikmo od podlahy ochozu a nesoucí na konci cosi jako podnos s nízkým zábradlím. Na podnos bylo možné doskočit z ochozu.

Nažloutlé světlo vycházelo z obrovitých lamp, opatřených vypouklými stínidly z mléčného skla, rozmístěných po stěnách.

Roi si nelámal hlavu tím, kdo rozsvítil. Alespoň jej zbavil tápání ve tmě. Po letmém, ale soucitném pohledu na ohořelé zbytky cizí bytosti, se naklonil přes zábradlí a rozhlédl se.

Z každého kruhového ochozu ústily čtyři vstupy do antigravitační šachty a všechny zůstaly neosvětlené.

Potrubí, tyčící se přes celý obrovský válcový prostor, bylo objektem Roiovy zvláštní pozornosti, stejně jako stroje u jeho úpatí. Na první pohled rozeznal jeho funkci, přestože na lodích pozemské konstrukce nebylo nic podobného. Šlo o vlastní pohonnou jednotku. Proud ionizovaných částic, vyrobený pomocí přístrojů na dně, byl v potrubí urychlován na hodnoty mnoha desítek tisíc kilometrů za vteřinu. Podle rozměrů celého zařízení se dalo soudit, že potrubí je konstruováno na výrobu několika tun pohonné hmoty za vteřinu. Toto potrubí bylo mimo provoz; loď zvláštního hruškovitého tvaru měla jistě náhradní.

Pozemská technologie korpuskulární-ho pohonu byla jiná. Spoléhalo raději na tisíce menších trubek než na několik obřích.

Přístroje a nádrže se identifikovaly snadno. Obrovský sud sloužil k přeměně pohonné hmoty do plynného skupenství. Jako pohonná hmota byl pravděpodobně používán některý ze snadno ionizovatelných halogenů. Z nádrže do ionizátoru vedlo krátké potrubí o průměru asi deseti metrů. Ionizátor pak ústil do předzrychlovače a ten bezprostředně sousedil s potrubím. Fúzní reaktor byl obklopen agregáty k výrobě proudu pro projekci elektrických polí, které zrychlují částice, a pro elektronické řídicí systémy.

Ochozy měly umožnit přístup k potrubí v případě oprav a

údržby.

Roi Danton pocítil ulehčení, které s ohledem na jeho postavení nebylo na

místě. Nalézal se na palubě nepřátelské lodi, která mířila k neznámému cíli. Bylo jisté, že lodi velí tajemné zelené krystaly, které mají schopnost podmanit si rozum inteligentních bytostí. Nikdo nevěděl, kdy udeří. Až dosud bylo možné doufat, že neví o přítomnosti vetřelců. Po setkání s cizincem s čtvercovým tělem musela tato domněnka padnout.

Nikdo nevěděl, jestli pozemské jednotky pod velením Atlana zachytily zprávu o osudu Perryho Rhodana, Roie Dantona a ostatních. Nebylo jisté, jestli přijde záchrana nebo se budou muset spolehnout na vlastní síly.

Roi Danton přesto pocítil ulehčení. Ať už se s ním stane cokoliv, Země se tohoto protivníka nemusí obávat.

Roi Danton zaslechl šramot, prudce se otočil a v posledním okamžiku uskočil před střelami z trychtýřů, které držely v rukou dvě čtvercové bytosti.

Jedinou šancí bylo stále se pohybovat. Nejbližší vstup do antigravitačního výtahu byl vzdálený šedesát metrů a Roi s uspokojením konstatoval, že pronásledovatelé jsou mnohem pomalejší.

Pak zaslechl podivné zvuky. Zněly jako krákání vzdáleného hejna vran, smíšené s ostrým hvizdem. Roi se na okamžik zastavil a rozhlédl se.

Na kruhových ochozech se to jen hemžilo čtvercovými bytostmi. Vystupovaly ze všech výtahových šachet, draly se k zábradlí a mířily na něj. Zvuky byly patrně jejich řečí.

Roi se zase rozběhl. Před ním se černal temný a prázdný vstup do šachty. Bylo podivné, že právě tento vstup tvorové přehlédli, ale na přemýšlení nebyl čas.

Roi se vrhl do tmy. Okamžitě pocítil účinek umělého gravitačního pole, které zabránilo pádu. Rozsvítil baterku, ale ani nad ani pod ním nebyl žádný nepřítel se skleněnými

výložkami. Kolem něj klouzaly osvětlené výstupy a vždy z nich bylo slyšet mnohohlasé krákání a hvízdání.

V šachtě byl klid. Roi už musel být asi tak tři nebo čtyři podlaží od dna haly, ale nikdo ho nepronásledoval.

Když míjel další výstup, naklonil se, aby se podíval ven. Zvědavost mu zachránila život.

Najednou pocítil tíhu v nohou, jako by mu na ně někdo připevnil závaží.

Stačil zlomek vteřiny, aby pochopil, o co jde. Pustil baterku a poslední chvíli hmátl po kovové příčce a pevně se jí chytil. Teď nechápal, jak mohl být tak lehkomyslný. Měl to vědět hned, když právě v této šachtě nebyl žádný Generál. Nalákali jej do ní a přepólovat umělé gravitační pole.

Jeho mozek pracoval s rychlostí, která mu byla vrozená. Hned poté, co se

přidržel rukama, našel oporu pro nohy, a pak ze sebe stáhl tuhý kabátec. Na dno šachty dopadl jako kámen.

Teď se musel dostat k výstupu, který byl asi jeden a půl metru nad kovovou příčkou. Mezi touto příčkou a spodním okrajem výstupního otvoru byla hladká stěna.

Roi se začal kývat. Rukama svíral kovovou tyčku a rozkýval nohy tak, aby se v krajní poloze tělo dostalo do vodorovné polohy. Když toho dosáhl, odvážil se k činu. Na zlomek vteřiny přitáhl kolena, a pak prudce vykopl. Nohy vyletěly do výšky a dosáhly až k okraji výstupu.

Nastal rozhodující okamžik. Musel se pustit kovové příčky a svěřit váhu těla nohám. Při pohledu do propastné temnoty na okamžik zaváhal, ale pak si uvědomil, že pronásledovatelé brzy zjistí, že nedopadl na dno šachty.

To mu dodalo síly. Neměl co ztratit. Pustil se a celá jeho váha spočívala na nárttech, do kterých se bolestivě zarývaly okraje vstupu do šachty.

Opět rozkýval tělo a v příhodném okamžiku se vymrštil. Na setinu vteřiny mu nohy přestaly být oporou a Roi se ocitl na pokraji pádu.

Pak se ale ruce zachytily okraje výstupu a jak bylo tělo ještě v pohybu, lehce se vyhouplo na podlahu ochozu.

Roi zůstal ležet. Teprve teď pocítil účinek strašlivého úsilí, které musel vyvinout pro svou záchranu. Krákání a syčení vnímal jako ve snu.

Konečně se nadzvedl. Cítil takové bolesti, až mu vyhrkly slzy, ale přesto se dovlekl k zábradlí.

Čtvercové bytosti se s velikým hlukem shromažďovaly dole u dna antigravitační šachty, kam se Roi měl zřítit. Našly kabát, vytáhly ho ven a okamžitě zazněl vzrušený pokřik. Prohlédly jeho lest.

Roi se rozhlédl. Kruhový ochoz, na kterém se nalézal, byl v obou směrech od něj asi třiceti metrů prázdný. Byla tu možnost dostat se nepozorovaně do jiné výtahové šachty a Roi se okamžitě začal plazit.

Na druhé straně haly zazněl pronikavý výkřik a celý prostor se stal změtí rozčilených zvuků. Nejspíš jej někdo objevil.

Po ochozu už přicházela čtvercová bytost s trychtýřovitou zbraní.

Otočil se. Přes zábradlí viděl kývající se krky a kulové hlavy pěti tvorů, kteří se k němu blížili zezadu. Past sklapla. Byl odříznut od antigravitační šachty a nemohl dělat nic jiného než střílet. O svých vyhlídkách si nedělal iluze.

Jak se přikrčil k lepší palebné pozici, všiml si výstupku s kovovým ramenem a plošinou a hlavou mu projela šílená myšlenka. Napřímil se a přeskočil na plošinu. Tam si lehl, aby se stal co nejhorším cílem. Pokud by se potvrdila jeho domněnka, že tato plošina slouží k opravám a údržbě, musel na ní být nějaký mechanismus, ovládající rameno a tím samotnou plošinu.

Na pravé straně plošiny našel tlačítka a kontrolky bez jakéhokoliv popisu a bez rozmyšlení uhodil dlaní do jednoho z nich.

Plošina poskočila vzhůru pohybem, který mu svou prudkostí zvedl žaludek. Roi stiskl, tentokrát opatrněji, stejný spínač. Plošina se pomalu zvedala a vzdalovala od kruhového ochozu. Roi zastavil její pohyb tím, že odtáhl prst od tlačítka a stiskl jiné. Kovové rameno začalo opisovat půlkruh. Třetí spínač spouštěl plošinu dolů, a to tím rychleji, čím silněji se tlačítko tisklo.

Mezitím se tvorové zorganizovali a halou zaduněly výstřely. Zábradlí u plošiny bylo na jednom místě proraženo a další salva zatřásla celou plošinou. Roi udeřil pažbou zbraně na tlačítko a plošina vyrazila proti stěně potrubí. Jak Roi napjal svaly, aby zmírnil náraz, pažba sjela z tlačítka a plošina se zastavila.

Ted' měl přímo před očima opláštění z matného kovoplastu a současně si uvědomil, že zvuky v hale se ztišily.

Tvorové dál vyraželi zuřivé výkřiky, ale nestříleli.

Chvíli to trvalo, než si Roi uvědomil příčinu. Pohonná jednotka byla sice mimo provoz, ale potrubí bylo příliš důležitou součástí motoru, než aby si mohli dovolit poškodit je střelbou.

Roi využil chvilky, aby si volněji vydechl a nechal odpočinout napjaté svaly. Pak uvedl plošinu opět do pohybu a klesal ke dnu haly.

Pod ním se klenula kupole, na jejímž vrcholku se mohl udržet. Když byl asi čtyři metry nad ní, plošina se zastavila. Výsuvné rameno dosáhlo krajní polohy.

Na dlouhé rozmýšlení nebyl čas. Roi se spustil ze zábradlí, na okamžik nechal nohy viset, a pak skočil. Dopadl na vrcholek kupole a hned padl na všechny čtyři, aby se na vyklenutém povrchu udržel. Když se ohlédl, viděl, že se k němu blíží jiná plošina, plná pronásledovatelů.

Roi se odsunul kousek stranou a namířil svou zbraň na vrcholek kupole. Energetický paprsek roztavil opláštění a vypálil v něm otvor.

Světlo z haly stačilo osvětlit jen několik metrů, ve kterých bylo vidět silné potrubí výměníku tepla. Roi musel skočit, jiná možnost nebyla.

Přiblížil se k okraji otvoru, který byl stále ještě žhavý, sklouzl podél něj a o dva metry níž narazil na potrubí. Zůstal na něm a čekal, až si oči zvyknou na tmou.

V ohromném, válcovém prostoru se nalézalo potrubí o průměru asi tři metry. Od podlahy stoupalo kolmo vzhůru, ale deset metrů pod kupolí začalo opisovat křivku a současně zesílilo. Pak se opět stočilo k zemi, takže vytvářelo obrácené U. Tentokrát nekončilo v podlaze, ale v ostrém úhlu a s trychtýřovitým zesílením ústilo do stěny kontejneru. Celé toto potrubí bylo ovinuto dalším,

tenkým potrubím. Jeho spirály umožnily Roiovi pohodlný sestup.

Při pohledu na tento primitivní výměník tepla by každému pozemskému inženýrovi hrůzou ztuhla krev v žilách. Vlastní pohonná látka, pravděpodobně alkalický kov v kapalném stavu, byl hnán vzhůru hlavním potrubím. Protože byl v porovnání s hmotou, která proudila tenkým potrubím, chladný, pozvolna se ohříval a přecházel do plynného skupenství. Tím se měnil jeho objem. Proto se průměr hlavního potrubí zvětšoval až k trychtýřovitému ústí, kterým se kov v plynném skupenství dostával do ionizátoru, kde byl přeměňován na elektricky aktivní plazmu.

Kdyby bylo zařízení v provozu, musela by teplota uvnitř kontejneru dosahovat hodnot mezi tisíci a patnácti sty stupni Celsia. Roi se v duchu ptal, jak dlouho bude tvorům trvat, než přijdou na nejsnadnější způsob jeho likvidace.

Po sekundárním potrubí sklouzl na podlahu. Otvor, který vypálil v kupoli, nestačil k osvětlení prostoru a ani jím nepronikal zvuk. Roi alespoň neslyšel žádný křik.

Pak odstoupil a paprskem ze své zbraně propálil otvor do potrubí. Uvnitř bylo silně cítit chemikálie a Roi se snažil dýchat pokud možná co nejméně.

Prvních několik metrů klouzal téměř kolmo, pak se rychlost zmírnila a konečně se zastavil úplně. Přiložil ucho ke stěně potrubí, a když nic neslyšel, opět si propálil cestu ven. Nalézal se v relativně velkém, slabě osvětleném prostoru.

Když se pořádně nadechl, rozhlédl se. Ve stěně objevil několik posuvných příček a za jednou z nich se otevřela osvětlená chodba.

O půl hodiny později, poté co prošel různé chodby, rampy a šachty, se dostal k antigravu. Klouzal vzhůru až do malého, čtvercového prostoru, ze kterého vedla nízká chodba.

Okamžitě to místo poznal. Odtud vyšel s myšlenkou prohlédnout si loď. Sto metrů odtud byl nákladní prostor, kde se ukrývali jeho společníci.

pracovali na přídi lodi a neměli vlastní vůli. Žádný Ubohý by nedokázal učinit nic z toho, co bylo připisováno neznámému.

Jediné, čemu byl Velký Silný ochotný věřit, bylo tvrzení, že cizinec se Ubohým podobá.

Ale ať tomu bylo jakkoliv, Velký Silný se musel smířit s faktem, že kromě Mocného, jeho samého, Malých Silných a Ubohých se na palubě nalézá ještě jeden druh.

Pokud se mu podaří chytit tajemnou bytost, vyřeší naráz dva problémy. Především vyloučí nebezpečí, spojené s touto bytostí, a za druhé bude vědět, co povědět Mocnému.

2.

Velký Silný se nalézal ve stavu povážlivého rozrušení. Měl neomezenou moc nad houfem Malých Silných a Ubohých a jeho úkolem bylo dopravit tuto loď na určené místo. Za to byl odpovědný Mocnému, jedině bytosti na palubě, která stála nad ním.

Mocný bude požadovat vysvětlení incidentu, ke kterému došlo na zádi, a Velký Silný se třásl, protože nevěděl, jak to vysvětlí.

Hlášení, která obdržel od Malých Silných, byla zmatená a rozporná. Jasně bylo jen to, že vetřelec byl jeden.

Informaci, že cizinec je jeden z Ubohých, nedopřál sluchu, přestože to tvrdilo více Malých Silných. Ubozí přece

Když Roi Danton vstoupil do velké prázdné místnosti, po obou stranách vchodu stáli dva muži s namířenými zbraněmi.

„Ale messieurs...!”

Hlavně poklesly. Muž na pravé straně se usmál, uklonil a prohlásil: „Jsem šťastný, že opět vidím urozeného pána.”

Druhý se jen ušklíbl.

Jako vždy, když se setkal s příslušníky téměř bájného Sboru mutantů, Roi Danton pocítil těžko definovatelnou tíseň. Mísil se v ní strach s komplexem méněcennosti. I tito dva muži, přestože vypadali docela obyčejně, ovládali tajemné síly, které člověk chápal až v jejich konečném účinku.

Roi pohlédl do pozadí místnosti. Perry Rhodan a Pandar Runete byli stále v bezvědomí.

„Nepohnuli se,” řekl Tako Kakuta. „Bude to trvat hodně dlouho, než se vzpamatují.”

„Čím déle, tím lépe pro ně. Jsem si naprosto jistý, že na palubě této lodi se nalézá velký krystal. Jakmile by vycítil jejich přítomnost, bylo by zle,” odpověděl Roi. Posadil se ke stěně a Kakuta přišel za ním.

Roi vyprávěl, co zažil, a současně si upravoval svůj zevnějšek. Přeleštil si rukávem lesknoucí se knoflíky, pročísl prsty třásně u manžet, natřásl krajkové náběry, uhladil si stříbřité vlasy a jejich napudrované lokny. Pak narovnal přezky střevíců a punčochy tak, aby byly v souladu s barokní elegancí.

„Je jasné, co nás čeká,” zakončil své vyprávění. „Mužstvo této lodi tvoří patrně ti čtvercoví tvorové. Říkám jim Generálové. Viděl jsem jich asi sedmdesát. Dohromady jich může být několik set. Vědí, že na palubě je vetřelec a že se zdržuje na zádi. Přijdou sem.”

Fellmer Lloyd zavrčel: „Jen ať si přijdou!”

„Tím bychom si neposloužili," namítl Roi. „Pro nás je důležité být v bezpečí. Máme možnost zmocnit se lodi. Bojem s Generály bychom jen ztráceli čas. A to nemluvím o tom, že nemáme velké šance na úspěch. Musíme naopak zmizet dřív, než se tu Generálové objeví. Půjdeme dopředu. Velitelské stanoviště je na přídi lodi a pravděpodobně je tam i krystal. Ten se musí co nejrychleji zneškodnit." Roi pohlédl na hodinky. „Jsme na cestě už dobrou hodinu. Nevím přesně, jaký typ pohonu má tato loď, nevím, kde jsme a nejsem si jistý, že někdo slyšel naše volání o pomoc. Musíme se spolehnout jen sami na sebe. Nejdřív si ale potřebuji odpočinout."

Tako Kakuta vyskočil. „Budeme na stráží. Podívám se po okolí."

„Ale příliš se, prosím, nevzdalujte. Neznáme loď natolik, abychom dokázali odhalit případnou past," vybídl je Roi, odešel do kouta, kde byly složeny bojové obleky a lehl si.

Byl unavený, ale než usnul, nechal si projít hlavou všechny události posledních hodin. Začal s tím, jak Perry Rhodan zapomněl na obvyklou opatrnost a trval na tom, aby major Runete přistál s jejich malou lodí na okraji obrovského vzdušného přístavu v blízkosti severního pólu na Keegu. Opustili plavidlo a vydali se na průzkum, vybaveni howalflektory, které je chránily před hypnotickým působením krystalových agentů.

Byli napadeni a jejich loď zničena. Roi Danton vyslovil myšlenku, že bojovní roboti se jim dostali na stopu díky howalflektorům. Přivedl Rhodana a Runeta do stavu bezvědomí, aby se jich nezmocnily krystaly.

Pronikli do podzemních prostor loděnice, a tam se dostali na palubu hruškovité lodi. Ještě než se mohli rozhodnout, co dál, loď odstartovala. Roi Danton stačil odeslat nouzový signál. Doufal, že jej zachytili na CRESTU IV, kde převzal velení Atlan. Nemohl riskovat víc než zprávu zkrácenou na několik mikrovteřin, protože na palubě hruškovité lodi byly

jistě přístroje, schopné odhalit jakékoliv cizí vysílání.

Čtvrt hodiny po startu, poté, co se Tako Kakuta po sérii teleportačních skoků přesvědčil, že zád'ový sektor lodi je úplně opuštěný, Roi vyrazil na první průzkumnou cestu.

Když se vrátil, věděl o něco víc. Kromě krystalových agentů a jimi ovládaných Pozemšťanů se objevili tvorové, kterým začal říkat Generálové.

Patřili k rase, se kterou nepřišlo do styku ani Solární impérium ani jakákoliv galaktická mocnost. Jednalo se o zcela nový prvek na scéně galaktické politiky.

Roi si lámal hlavu, jaký je asi jejich vztah ke krystalovým agentům, ale než došel k závěru, zmohla jej únava.

Ve stejném okamžiku se na místě, vzdáleném stovky astronomických jednotek, jistý muž pokoušel dodat smysl několika dílčím informacím.

Byl to Atlan.

Zachytil Dantonovo volání o pomoc.

Pochopil z něj toto: Pět Pozemšťanů se nalézají na jedné z osmi lodí hruškovitého tvaru, které přednedávnem překvapivě odstartovaly z Keegu. Tři nedobrovolní cestující, Roi Danton a dva mutanti, byli imunní proti hypnotickému vlivu, druzí dva nebyli.

Představa, co by se mohlo stát, kdyby se Perry Rhodan dostal do moci krystalů, naplňovala Atlana hrůzou. Bylo jasné, že se musí dát do pohybu všechno, co je schopné zachránit Velkého administrátora. Jak tuto záchranu provést, nebylo jasné.

Atlan bezprostředně po obdržení nouzového signálu vydal několik rozkazů. K Mléčné dráze odstartovala Korveta pod velením nadporučíka Arnusena. Nadporučík měl za úkol dorazit k flotile zdržující se v blízkosti Jellicovy hvězdy, a informovat jejího velitele Reginalda Bulla. Kromě toho měl vyřídit Atlanův požadavek, aby Bull okamžitě poslal na cestu k Velkému Magellanovu mračnu svazek o síle jednoho sta bojových plavidel, vybavených multipohonem. Vzdálenost

Jellicovy hvězdy od Magellanova mračna je zhruba sto čtyřicet tisíc světelných let. Jestliže Bull okamžitě zareaguje, mohou tu lodě být každou chvíli. Kvůli nedostatku bližších astronomických údajů bude kapitánům lodí sděleno, aby letěli k nápadně velké červené hvězdě na severním okraji Velkého Magellanova mračna, a tam zaujali pozice, dokud nedostanou další rozkaz. Cílová hvězda se jmenovala Navo sever a byla dobrým orientačním bodem.

Atlan se domníval, že si tím dostatečně kryje záda pro zamýšlený průnik do hlubin Velkého Magellanova mračna.

Mezitím byly vyhodnoceny údaje získané po startu osmi hruškovitých lodí. Měly staromódní korpuskulární motory se zrychlením padesát tisíc metrů za vteřinu na druhou, to znamená, že zdaleka nedosahovaly hodnot zrychlení CRESTU IV nebo FRANCISE DRAKEA. Atlan si mohl dovolit poskytnout jim náskok.

Nebylo jisté, jestli hruškovité lodí létají v hyperprostoru. Odborníci z CRESTU IV rozmístili v prostoru Keegu sondy, a došli k závěru, že kvůli zvláštním gravitačním podmínkám na okraji mračna je přechod z normálního do lineárního nebo hyperprostorového letu možné doporučit až v poměrně velké vzdálenosti od Keegu. Nebylo tedy možné počítat s lineárním letem hruškových lodí - pokud ho jsou schopny - dříve než za tři nebo spíš čtyři hodiny.

CREST IV a FRANCIS DRAKE se pohybovaly kolem Keeganovy hvězdy, která byla sluncem soustavy s čtyřmi planetami. Oběžné dráhy obou lodí ležely uvnitř chromosféry červenožlutého slunce, takže byly chráněny před zaměřením, ovšem díky tomuto efektu se nemohly dorozumívat pomocí rádiových vln. Když chtěl Atlan seznámit zástupce Roie

Dantona se svým plánem, musel poslat sondu.

Počítal s odporem. FRANCIS DRAKE byla soukromá loď a pozemskému právu podléhala jen v případě kriminálního činu. Atlan neměl právo dávat jejímu kapitánovi rozkazy.

Jeho obavy se ukázaly jako neopodstatněné. Epsalan Rasto

Hims souhlasil s Atlanovým plánem a dokonce nabídl svou loď jako předvoj, protože na palubě měl lokátory a přístroje na ochranu před lokalizací, které daleko předčily stejná zařízení CRESTU IV. Zatím nikdo nevěděl, jak Svobodní obchodníci přišli k technologiím o desítky let vyspělejšími než se užívaly v Impériu.

Atlan nabídku přijal. FRANCIS DRAKE odstartoval a vyzářil antireflexní pole, které chránilo před zaměřením i CREST IV, letící ve vzdálenosti dvě stě tisíc kilometrů za ním.

Kdosi jím zatřásl. Roi se vzbudil a jako vždy byl okamžitě bdělý.

Nad ním se nakláněl Tako Kakuta, ale už se neusmíval. "Je čas, pane. Generálové už jsou blízko."

Roi vyskočil a ukázal na bojové obleky s letovými generátory. „Tohle nám není k ničemu, ale nesmí to padnout do rukou Generálů. Tako, vezměte je, a Fellmer ponese majora." Teprve nyní si Roi všiml tázavého pohledu Taka Kakuty.

Okamžitě jej pochopil. „Ne," zodpověděl nevyslovenou otázku. „Vím, že máte schopnost teleportovat a mít při tom ještě další břemeno, dejme tomu lidské tělo, ale neznáme naše okolí. Každý skok by byl příliš velkým rizikem. Nemyslete jen na Perryho Rhodana, myslíte taky na sebe."

Tako posbíral kombinézy a Fellmer Lloyd si hodil na rameno bezvládné tělo Pandara Runeta. Roi přidřepł vedle Perryho Rhodana a než podsunul paži pod jeho záda, na okamžik se na něj zadíval. Tento muž byl jeho otec a on ho opustil, aby mohl být pánem svého osudu. Chtěl se stát mužem vlastními silami a ne s pomocí jména svého otce. Dostal se už hodně daleko, ale stále ještě nedosáhl toho, aby se mohl s oprávněnou pýchou postavit před svého otce a odhalit svou identitu. Byl nyní druhým mužem v hierarchii Svobodných obchodníků, ale ještě neměl právo počítat se do

kategorie velikánů, ke kterým patřil Perry Rhodan.

Obratným pohybem zvedl bezvládné tělo a napřímil se. První šel Tako, za ním Fellmer Lloyd. Tvářil se lhostejně, ale Roi věděl, že velice pozorně naslouchá mozkovým impulsům Generálů, které dokázal zachytit.

Bez potíží prošli chodbou k antigravitační šachtě.

V této lodi byla podivná dispozice gravitačních polí. Roi měl dojem, že zád' je nahoře a přední část lodi dole. Přirozená gravitace, vyvolaná chodem pracujících motorů, působila v opačném směru.

Roi si byl vědom, že neexistuje žádná konvence, která by předepisovala nasměrování gravitačních polí. Jestliže se krystaly, Generálové nebo kdokoliv jiný rozhodl mít zád' nahoře, byla to jeho věc a nemělo smysl si tím lámat hlavu.

Byl tu jiný problém, nad kterým bylo záhodno se zamyslet, a to bezvýhradný a samozřejmý souhlas obou mutantů s tím, že se po dobu Rhodanova bezvědomí ujal velení.

Roi si chování mutantů velice cenil. Oba patřili ke tvorům, jejichž činy byly opředeny nesčetnými anekdotami, pověstmi i pomluvami. Byli u toho, když Rhodan před čtyřmi staletími položil základy Solárního impéria. Šlo o veterány ve službách Země, o muže, jimž rozmar přírody věnoval dar, který byl jiným upřen, osobnosti setkávající se s nejvyšším oceněním a úctou všude, kde se objevili.

Bylo tedy nanejvýš podivné, že tito lidé se ochotně podřídili jakémusi cizinci. Fellmer Lloyd byl telepat. Musel vědět, že Roi Danton je chráněn proti jeho telepatickému vlivu a že nedokáže číst v jeho myšlenkách. Správně by měl být za těchto okolností spíš nedůvěřivý.

Místo toho bez odmluvy přijímal rozkazy, stejně jako Tako Kakuta, který sice nebyl telepat, zato byl prvním mutantem, který vstoupil do služeb Perryho Rhodana.

Oba ho poslouchali. Roi si uvědomil, že v něm musí být něco - podobně jako v jeho otci - co druhé lidi přiměje k

podřízení jeho autoritě. Jinak si to vysvětlit nedovedl.

„Cizinci jsou daleko za námi," oznamoval Lloyd. „A jsme na dně šachty."

Roi pocítil pod nohama pevnou zem. Před nimi byl jasně osvětlený obdélník a za ním chodba, která po několika metrech dost příkře spadala dolů.

„Mám se porozhlédnout?" zeptal se Kakuta.

Roi zavrtěl hlavou a otočil se k Lloydovi. Teprve když mutant řekl, že je všude klid, vyšli.

Stěny po obou stranách chodby byly hladké a bez dveří. Chodba nebyla tak strmá, jak se původně zdála, a nevypadlo to, že by chodba měnila směr. Když se ale Roi po chvíli obrátil, obdélník výstupu z šachty neviděl a sklon podlahy za ním byl značný. Rozdíl mezi viděným a pocíťovaným byl znepokojující.

Najednou se Fellmer Lloyd zastavil. „Vpředu je postranní chodba."

Nebyla to postranní chodba v pravém slova smyslu, ale rozdvojení. Úhel, který svíraly následující chodby, byl tak ostrý, že stěna představovala klín s hranou jako nůž.

Lloyd zaváhal a na Roiův pokyn šel vpravo. Po chvíli se otočil: „Proč jste vybral právě tuto cestu?"

„Není v tom nic jiného, než že raději jdu napravo," odpověděl Roi a nechal Lloyda, ať si láme hlavu nad tím, že muž, který převzal odpovědnost za tento podnik, se řídí osobními zálibami. On sám byl přesvědčený, že jinak se rozhodnout nemohl. Nevěděl, kam cesty vedou, a v tom případě byla první stejně dobrá jako druhá.

Po chvíli před sebou uviděli vstup do výtahové šachty. Roi byl rád, že mu umělé gravitační pole nadlehčí břemeno, které jej už značně tížilo.

Šachta byla přesto zklamáním. Ukázalo se, že se dá postupovat pouze nahoru. Roi rozhodl:

„Dopravíme se k nejbližšímu východu, a tam možná najdeme jinou šachtu."

Příští výstup byl o padesát metrů výš. Nalézal se uprostřed kruhové místnosti, jejíž strop byl ve výšce tří metrů a výtahová šachta jí procházela jako podpěrný sloup. Z místnosti paprskovitě vybíhaly čtyři chodby a Roi se rozhodl pro nejbližší.

Na další výtah narazili po třiceti metrech a pomalu se snášeli dolů. Po chvilce šachta končila a muži opět stáli před chodbou. Nevěděli, kam vede, ale neušla jim nápadná podobnost s tou, kterou právě prošli.

I tady se podlaha nakláněla dolů, i tady byl značný rozpor mezi viděným a pociťovaným a přestože se podlaha jednoznačně nakláněla, v chůzi to nepozorovali.

Fellmer Lloyd, který byl stále na stráži, oznámil, že za minutu dojdou k rozcestí. Na místě pak Roi položil na zem bezvládné tělo svého otce a vyzval Fellmera, aby stejně tak položil majora. Pak se otočil na Taka Kakutu:

„Zůstanete tady a my se podíváme dopředu. Vrátime se za několik minut.“

Tako se s úsměvem uklonil. Roi popadl Fellmera Lloyda za paži a odtáhl jej k rozvětvení chodeb. „Podívejte se dopředu!“ vyzval ho. „Kam se sklání podlaha?“

„Dolů.“

Učinili asi patnáct kroků a Kakuta se jim ztratil z očí.

„Otočte se!“ řekl opět Roi, „a řekněte mi, kam se sklání podlaha?“

„Dolů,“ odpověděl Lloyd stejně rychle jako poprvé, ale ještě než dořekl, došlo mu, že si protirečí. „To přece není možné!“ vypravil ze sebe a bezmocně rozhodil ruce.

Roi sáhl do kapsy a vytáhl víceúčelový nástroj, který měl v základním stavu tvar válce o délce asi šesti a průměru jeden a půl centimetru.

„Dávejte pozor,“ řekl Lloydovi. „Hodím tuto věc zpátky do chodby. Co se stane?“

Lloyd se zatvářil bezradně. „Když se dívám odsud, mělo

by se to odkulil od nás. Podlaha je hladká a..."

Roi se sehnul a poslal malý váleček po podlaze od sebe. Předmět se zastavil uprostřed viditelného úseku chodby. Na příkrě spadající podlaze by se musel převážít a valit dolů, ale místo toho se docela zastavil tak, jako by jej přidržoval magnet. Vypadalo to nepřírozeně.

Roi se napřímil. „Tak je to tedy," poznamenal suše. „Dali jsme se oklamat."

Fellmer Lloyd konečně pochopil. „Takže se nalézáme v zóně, kde se mění obecný směr gravitačního pole, že?"

„Přesně tak," odpověděl Roi. „Chodba opisuje tvar obráceného U. My jsme v oblouku. Plete nás skutečnost, že směr umělého gravitačního pole na kterémkoliv místě je kolmý k podlaze chodby. Ať stojíme kdekoliv, máme dojem, že se nalézáme na rovné ploše. Jen zrak si s námi pohrává. Ukazuje nám, že se chodba stáčí a pokaždé, když se otočíme, přesvědčuje nás o tom, že stojíme na vrcholku, ze kterého se všemi směry jde jen dolů."

V duchu si říkal, že na to mohl přijít dřív. Kdyby byl chytřejší, uspořil by si spoustu času. Obecné gravitační pole měnilo na tomto místě svůj směr. V místě, kde se bočnice pomyslného U blížila zádi, směřovaly siločáry k přídi, a naopak. Oblouk písmene U, aspoň podle Roiova odhadu, měl poloměr zakřivení asi pět metrů. Rozpor mezi zrakem a citem pro rovnováhu vytvářel dokonalou fatu morganu.

Vrátili se k Takovi, který vzal mlčky na vědomí, že jsou ve stejné chodbě jako před deseti minutami, a pokud by pokračovali v cestě, skončili by ve skladišti, ve kterém se původně ukryli. Pochopil, že není jiné cesty než vzhůru.

Velký Silný vzal na vědomí, že problém je vyřešený. Malí Silní prohledali zád' lodi a našli místnost, kde se cizinec skrýval.

Velký Silný byl natolik chytrý, aby dokázal předvídat reakce protivníka. Věděl, že se pokusí uniknout pátracímu komandu.

Ze zádi se nabízel jediný směr úniku: K přídi.

Velký Silný postavil dostatečné množství Malých Silných na místa, kudy cizinec musel procházet.

S uspokojením, pokud vůbec bytosti jeho druhu mohou pociťovat uspokojení, čekal na zprávu, že jeho podřízení cizince zneškodnili.

3.

„Před námi někdo je," oznámil Fellmer Lloyd.

Už delší dobu se vznášeli vzhůru a šachta jako by neměla konce. V naprosté tmě Roi ztratil pojem o čase a nevěděl, jak je to dávno, co viděl poslední osvětlený obdélník výstupu.

Chtěli se dostat nahoru. Na to jediné nyní mysleli.

„Jsou rozdělení," pokračoval Lloyd, „a ještě o kus nad námi. Vyzarování přichází s nestejnou intenzitou ze všech stran."

Roi se pokusil představit si vnitřní uspořádání lodi. Šachta, ve které se pohybovali, probíhala paralelně s podélnou osou lodi. Pokud Lloyd vnímal správně, nad nimi byla patrně paluba, obsazená Generály. Jejich přítomnost znamenala riziko, ale ne přímé ohrožení, protože tato paluba byla jistě rozdělena místnostmi a chodbami, které skýtaly možnost úkrytu.

Přesto museli být opatrní a Roi si překontroloval zbraň.

„Šachta bude brzy u konce," hlásil Lloyd a rozsvítil svou baterku. Strop byl ve výšce asi čtyřiceti metrů.

Jakmile Roi vykročil z antigravitační šachty, okamžitě pocítil celou váhu bezvládného těla na svém rameni, ale neměl čas se tím zabývat. Jeho pozornost plně poutala podivná místnost, ve které se ocitli.

Stáli mezi dvěma vysokými stěnami, v prostoru širokém sotva dva metry. Přes horní hrany stěn bylo vidět prostor ozářený mléčně nažloutlým světlem, který zdánlivě nikde nekončil.

Obě stěny se pozvolna snižovaly a ve vzdálenosti asi stovky metrů splynuly s podlahou.

„Jsou někde tady," zamumlal Lloyd. „Cítím je úplně zřetelně."

Jak šli dál, pozvolna se jim otevíral výhled do prostoru, který byl skutečně gigantický. Protější stěna byla tak daleko, že navzdory silnému osvětlení nebylo možné rozeznat podrobnosti jejího členění. Byla tam jakási rampa, která začínala asi sto metrů od stěny a pozvolna se zvedala. Na jejím horním konci se nalézal neosvětlený čtvercový otvor, jehož rozměry Roi odhadl na osmnáctkrát osmnáct metrů. Za ním byl pravděpodobně vstup do antigravitační šachty nebyvalých rozměrů. Těsně vedle rampy vedla ještě jedna a prostor mezi bočními stěnami ramp byl úzký a temný.

Analogie byla jasná. Oni sami procházeli podobným prostorem mezi dvěma rampami.

Šikmá boční stěna byla u konce a před nimi se otevřel pohled do haly neskutečných rozměrů. Její půdorys byl kruhový o průměru nejméně pěti set metrů a celkem jí probíhalo dvanáct ramp. V chodbách mezi bočními stěnami se nalézaly vstupy do antigravitačních šachet a dveře, z nichž největší měly rozměr stokrát sto metrů.

Na konci každé rampy byl stejný neosvětlený otvor. Strop byl patrně kupolovitě vyklenutý, ale silné lampy oslňovaly a znemožňovaly pohled.

Roi pohlédl podél rampy k otvoru výtahové šachty. Nic nenaznačovalo, kterým vstupem se stoupá, a kterým klesá. Bylo celkem jisté, že tato hala je něco jako překladiště a výtahy se tu pohybují v obou směrech.

„Fellmere? Ještě cítíte impulzy?" zeptal se Roi.

„Velmi zřetelně."

„Možná, že za stěnou jsou nějaké místnosti. Ty malé dveře a příčky někam vedou." Roi ukázal na rampu. „Pokusíme se jít třeba tudy. Naší jedinou nadějí je rychlý postup."

Ještě neučinil první krok, když Lloyd vykřikl. Hala, před chvílí ještě prázdná a tichá, se náhle hemžila čtvercovými postavami Generálů.

Vycházeli z otvorů nahoře na rampách, proudili stovkami malých i velkých příček, vybíhali ze všech dveří, škvír a děr, co jich ve stěnách bylo, a hnali se kupředu s charakteristickým křikem, který Roi slyšel už z ochozů strojovny. O jejich úmyslech nemohlo být nejmenších pochyb.

K útěku zbývala jediná cesta - ta, kterou se sem dostali.

„Zpátky!“ vykřikl Roi a zmizel ve tmě úzkého průchodu. Za jeho zády zazněl stoupající řev a dunění prvních výstřelů z trychtýřovitých zbraní.

Tako Kakuta upadl. Upustil klubko bojových obleků, které nesl v náručí a jednotlivé kusy se rozlétly po chodbičce.

Roi pohlédl vzhůru. Za okrajem stěny vyčuhovaly jen trychtýře zbraní. Generálové se rychle poučili o účinku cizincových zbraní a nevystavovali se zásahu. Zdola z chodbičky je Roi nemohl ohrozit.

Presto položil bezvládné tělo Perryho Rhodana těsně ke stěně, sám se k ní zády přitiskl a zmáčkl spoušť. Energetický paprsek vyšlehl bez jakéhokoliv zvukového efektu, jen se slabým zasyčením, které zaniklo v hřmění trychtýřovitých zbraní. Paprsek zasáhl okraj stěny a jednu z hlavních, která vybuchla. Plastová stěna se roztavila a zkroucené kusy, ze kterých stoupal štiplavý dým, padaly do uličky. Protivník přišel o úkryt.

Roi bleskově využil této výhody, popadl bezvládné tělo Velkého administrátora a utíkal k výtahu. Tako Kakuta kulhal za ním. Poslední ustupoval Fellmer Lloyd, který neustále střílel, a tím držel Generály v dostatečném odstupu.

Roi byl už téměř u šachty, když z ní vystoupili dva Generálové a za nimi se tlačili další, hlava na hlavě. Roi bez váhání vystřelil. Totéž se podařilo protivníkovi a Roi pocítil palčivou bolest, asi jako by jeho oděv začal hořet. Na zlomek vteřiny byl naprosto neschopný pohybu, ale vnímal, že kdosi střelí přes jeho rameno. První Generálové se proměnili v

planoucí stěnu a žár prošlehl úzkou uličkou.

Poslední úniková cesta byla zahrazena. Měli jen dvě možnosti: čekat, až se Generálové soustředí, aby je mohli zabít ve větším množství, nebo se pokusit o výpad.

Roi se rozhodl pro druhou variantu. Věděl, že proti tak velké přesile nemá naději, ale zarputile se snažil vzít sebou co nejvíc Generálů.

Otočili se a hnali se uličkou zpátky. Trychtýře se opět objevily za okrajem stěny a zaduněly výstřely. Fellmer Lloyd, který byl nyní první, pálil bez přestání a na okamžik se mu podařilo umlčet protivníka.

Konec uličky se blížil. Generálové tam zaujali pozice už v okamžiku, kdy cizinci ještě mířili do výtahu. Jejich náhlý protiútok byl tak nečekaný, že Generálové zakolísali. Když se Lloyd, Roi a Tako Kakuta vynořili z kotoučů dýmu, Generálové začali ustupovat.

Jejich zmatek ale netrval dlouho. Nepřítel byl nyní ve volném prostoru bez možnosti úkrytu. Drtivá převaha musela vést ke konci během několika vteřin.

Roi nechal sklouznout bezvládné tělo svého otce na zem a sám zalehl vedle něj. Chránil jej svým tělem a z druhé strany byl okraj rampy. Přiložil prst na spoušť a tiskl ji s přímo zuřivou silou. Přední řady Generálů padaly na podlahu a Roi měl najednou naději, že se bude moci skrýt za hradbu jejich těl.

Mrkl kolem sebe. Fellmer Lloyd ležel přes majorovo tělo a taky neoddálil prst ze spouště. Před ním se už tyčila hromada bezvládných těl, za kterou neviděl Kakutu.

Pak Roi ucítil strašlivou ránu do krku. Padl na bok a měl pocit, že se udusí. Trychtýřovité zbraně jako by ochromovaly všechny svaly v těle.

Pomalou ztrácel vědomí. V hale se setmělo. Poslední, co zahlédl, byl otcův bledý obličej...

Nebyl si jistý, jestli skutečně ztratil vědomí, ale najednou

zase vnímal světlo a syčivý křik. Ten byl nyní silnější a měl panický podtón.

Namáhavě se nadvzděl a podíval se na rampu. U vstupu do šachty se tlačily čtvercové bytosti a když mezi ně zamířil energetický paprsek z Lloydovy zbraně, vrhaly se bezhlavě z rampy dolů. Generálové byli na útěku. Così je vyvedlo z míry tak, že nevěděli, co dělají.

Když chumel postaviček na horním konci rampy prořídl, Roi na zlomek vteřiny zahlédl drobnou, rtuťovitě pohyblivou postavu v šedozelené uniformě pozemské flotily. Když zmizela, Generálové s křikem odskočili.

Roi se otočil. Jeho domněnka byla správná. Šedozelená postava se vynořila na jiné rampě a již jen její objevení způsobilo neskutečný chaos. Generálové křičeli zděšením a padali jeden přes druhého. Byli postříleni. Ostatní Generálové, kteří viděli, jaký osud potkal jejich druhy v každém místě, kde se cizí postava nenadále objevila, se dávali na útěk.

Na protilehlé straně haly se mezitím dala do pohybu kolona, jejímž cílem bylo přijít na pomoc. Pokus zasáhnout tam, kde se šedozelená postava objevila poprvé, ztroskotal na tom, že než kolona dorazila, postava už byla úplně jinde.

Rachot trychtýřovitých zbraní byl nyní sotva slyšet v křiku a sykotu Generálů. Tajemný nepřítel se objevoval hned na jednom, hned na druhém místě, a to už bylo na Generály moc. Uměli bojovat jen proti normálním bytostem.

Panický útěk byl v plném proudu a po několika minutách hala ztichla až na sotva znatelné pohyby zraněných a jejich bolestivý sykot.

Roi sebral všechny síly a vstal. Nechápatě i nadšeně sledoval Kakutovu ofenzívu a když viděl Generály utíkat, málem mu vytryskly slzy.

O chvíli později se Japonec materializoval před ním. „Lituji, že jsem jednal bez vašeho rozkazu," řekl tiše, „ale situace byla taková, že..."

Roi mávl rukou. „Já vám nemám co rozkazovat. Já..." chvíli se pokoušel najít vhodná slova, ale pak jen mlčky stiskl Kakutovu pravici.

Protivník byl poražen. Zvláštní, téměř strašidelná schopnost jednoho jediného mutanta, rozhodla boj proti zdrcující přesile.

Roi Danton byl schopný taktik. Věděl, že pokud výhodu nevyužije okamžitě, proklouzne mu mezi prsty.

Nesměl Generálům dopřát ani minutu, aby se mohli vzpamatovat a začít přemýšlet. Jedinou záchranou byla ofenzíva. Tři muži s břemenem dvou mužů v bezvědomí proti posádce obří lodi -to bylo horší než zlý sen.

Roi uvažoval naprosto věčně. Na počátku útoku se v hale shromáždilo asi dvě stě Generálů. Unikla sotva polovina. Roi litoval mrtvé a zraněné, ale neviděl jinou možnost, jak odvrátit nebezpečí.

„Musíme co nejrychleji zmizet," řekl. „Čím rychleji budeme postupovat, tím větší máme šanci."

Ale přesto se nejdříve přesvědčil, že ani Perry Rhodan ani major neutrpěli žádné zranění. Roie bolel každý sval, ale cítil uspokojení a dokonce cosi jako dobrou náladu, když zjistil, že výtah, ke kterému došli po rampě, je nasměrován vzhůru.

Velký Silný přestával být pánem svých smyslů.

Byl si naprosto jistý úspěchem, ale pak dorazilo hlášení Malých Silných.

Bitva byla ztracena. Ztracena poté, co bylo jisté, že Malí Silní vyhrají. Polekalo je Nic. Ne snad zbraně cizinců, které vystřelovaly jasně svítící blesky. Proti nim se vrhali se statečností, která neměla obdoby. Jenže pak se to stalo.

Do bitvy zasáhl d'ábel. Bytost, která se podle libosti objevovala a mizela.

Velký Silný cítil stejný strach, jaký měli Malí Silní, a proto nikomu nic ne-vytýkal.

Ale Mocný bude chtít vědět, co se odehrává na palubě

jeho lodi.

Velký Silný se roztřásl.

Cestou vzhůru míjeli osvětlené obdélníky, ale nikdo se nepokusil je zastavit.

Pod vlivem umělé gravitace se břemeno na rameni zdálo zanedbatelné. Roi byl v podivném stavu. Střídavě pociťoval horko a chlad a před jeho duševním zrakem se rychle střídaly stínové obrazy.

Pokusil se vzpamatovat. Halucinace byly produktem celkové slabosti, možná i následkem zásahu z trychtýřovité zbraně.

Odhadoval, že nyní jsou asi šest set metrů nad úrovní haly s rampami. Roi znal rozměry hruškovité lodě a věděl, že od zádě k přídi měří jedenáct set metrů. Cíl nemohl být daleko, pokud započítal ještě cestu z původního úkrytu do haly.

Šachta čtvercového průřezu o straně dvacet metrů byla podle všeho určená k přepravě nákladů a probíhala patrně celým předkem lodi. Roi měl dva důvody, proč se nenechat dopravit až úplně nahoru.

Za prvé všichni nutně potřebovali odpočinek a v bezprostřední blízkosti řídicího centra jistě klid nebude. Za druhé bylo jisté, že na ně nahoře u východu z šachty budou čekat další Generálové.

Fellmer Lloyd nepřestával naslouchat. Zpočátku neměl velký úspěch, protože utíkající Generálové byli všude kolem. Pak ale, jakmile byla hala s rampami za nimi, začaly impulzy přicházet shora. To byl další důkaz předpokladu, že příď lodi se jen hemží posádkou.

Roi zaslechl výkřik a pohlédl do tmy pod sebou. „Co se stalo?“ zvolal.

„Je tu Generál. Myslím, že mrtvý,“ odpověděl Fellmer Lloyd.

Roi dostal nápad. „Dotáhněte ho za sebou k výstupu!“ zavolal.

O několik minut později byli pod osvětleným obdélníkem.

Ústil do velké místnosti, ve které bylo složeno množství kontejnerů ve tvaru sudů. V protější stěně byly troje dveře, dvojce malé a podle všeho určené pro mužstvo, třetí, velké, odpovídaly velikostí kontejnerům.

Roi vyhledal místo, chráněné na sebe naskládanými sudy, kde si mohli odpočinout. Pak obrátil pozornost na Lloydovu kořist. Mutant měl pravdu, Generál byl mrtvý. Jeho velké, zabí oči, bezvýrazně hleděly do prázdna a hnědá kůže začínala šednout. Jediný jeho podstatný rys zůstal nezměněn: ve skleněných polokoulích na jeho ramenou se přelévala oranžová hustá tekutina jako zmítaná bouří.

Zbraň neměl. Toho Roi litoval, protože by si ji rád prohlédl.

Tako Kakuta se opíral o sud a díval se na podivnou bytost. „Stejně je to zvláštní," poznamenal, „jak nezvykle vypadají, a přitom nám jsou podobní."

Zájem Fellmera Lloyda se neubíral v rovině filozofické, ale praktické. Otáčel mrtvého na všechny strany a nakonec si prohlédl skleněné polokoule. „Rád bych věděl, k čemu tohle je. Fakticky to vypadá jako hodnotní označení, ale proč je všichni mají stejné?"

Pak sáhl do kapsy, vytáhl víceúčelový kombinovaný nástroj, který byl součástí standardního vybavení astronautů, a odjistil čepel velkou asi jako u kapesního nože. Její špičkou se pokusil proniknout mezi spodek polokoule a kůži. Stalo se něco naprosto nečekaného. Červenooranžová tekutina, která se nevysvětlitelným způsobem stále přelévala, vystříkla ven, ve formě jakési pěny se rozlila po stěně sudového kontejneru a stále se pohybovala.

Fellmer Lloyd, který se původně skláněl k mrtvému, uskočil, jako by se bál potřísnění. „Ta... ta věc..." vyrazil ze sebe chrlativě, „...žije! Cítím to!" a chytil se za čelo.

Roi nebyl překvapený. Napadlo ho to už ve chvíli, kdy viděl pohyby tekutiny, přestože tělo bylo mrtvé.

„Podejte mi nůž!" požádal Roi, a pak ' jeho špičku opět

zasunul pod skleněnou polokouli. Pohyby tekutiny, které už ustávaly, se opět zrychlily.

Z obsahu polokoule na druhém rameni neuniklo nic. Tekutina se pohybovala stejnou rychlostí, jako ta na druhém rameni.

Roi zasunul nůž hlouběji a učinil horizontální řez. Když pak nadzvedl rukojeť, viděl dovnitř těla.

Málem se mu zvedl žaludek. V otevřené ráně pod hnědou kůží se splétala červenooranžová vlákna, některá silná jako prst, jiná pavučinově tenká, skoro jako větvení nějakého exotického keře.

Podivný živý tvor, který zdánlivě neškodně spočíval ve skleněné polokouli na rameni, prorůstal tělem svého nositele jako rakovina a pravděpodobně se živil z těla bytosti, která jej nejspíš dobrovolně nosila.

Roi vytáhl nůž z rány a vstal. Ve stejném okamžiku se napřímil Lloyd. „Pozor!“ vykřikl a oba odskočili za sudy.

Směrem k nim se pohybovala dvě prapodivná stvoření.

Sestávala z napůl tekuté hmoty, která měla právě tolik povrchového napětí, aby se neroztekla úplně. Šlo o beztvárovou masu želatinové konzistence, která neustále měnila tvar. Jen jakási vlákna, podobná kořenům, vypadala pevněji.

Skleněné polokoule ležely na zemi před mrtvým Generálem, na jehož ramenou byly otvory, kterými patrně prolezla ona hmota.

Cílem obou želatinových tvorů byl bezesporu Fellmer Lloyd. Ať mutant ustoupil kamkoliv, okamžitě změnily směr. „Cítíte nějaké konkrétní impulzy?“ zeptal se Roi.

Lloyd zavrtěl hlavou. „Ne. Patrně nejsou inteligentní.“

Ustoupil o několik kroků dozadu, takže tvorové nemuseli měnit směr, ale zdálo se, že zpomalili. Než to Roi stačil vyslovit, stala se s nimi změna.

Přestali se pohybovat. Barva naráz přešla do ošklivé hnědočerné a tvar se rozlil se zvukem, připomínajícím vytažení zátky z láhve šampaňského. Na zemi zůstaly jen dvě

nevzhledné a nepříjemně páchnoucí louže.

Nemohly žít, pokud jejich kořeny nebyly zapuštěny do těla. Cítily, že původní hostitel nežije, věděly o přítomnosti jiného těla a pokusily se ho dosáhnout.

Možná byly šeredné a nechutné, ale jejich touha po přežití byla dojemná.

Roi raději našel jiné místo k odpočinku, stejně chráněné na sebe nastavenými sudy, a dopravil tam obě bezvládná těla. Mrtvého Generála nechal ležet. Nemohl přenášet nic navíc. Ale zblízka si potvrdil domněnku, že Generálům stačí výbava, kterou jim dala příroda. Oblečení považovali za nadbytečné. Galaktoetnologové by jistě byli šokováni, protože už po staletí razili názor, že prvním znakem civilizace je zahalování těla.

Když se uvelebili za sudy, Roi mrkl na hodinky. „Moc času nemáme, nanejvýš dvacet minut. Oba muži procitnou z bezvědomí asi za hodinu, a do té doby musí být krystal zneškodněn.“

Fellmer Lloyd namítl: „A je tu vůbec krystal? Co když jsou pány lodě Generálové?“

Roi po chvíli uvažování řekl: „To není pravděpodobné. Známe krystalové agenty. Do jejich vlivu upadne jakákoliv inteligentní bytost. Generálové jsou jistě taky pod jejich vlivem.“

„Jenže já je necítím,“ odporoval Lloyd. „Vzpomínáte si? Na Keegu jsem vždycky věděl, kde jsou krystaly, a dokonce i jaké dávají rozkazy.“

„Na Keegu rozkazovali Pozemšťanům. Metoda vlivu je jistě podřízena struktuře ovlivňovaného mozku. Proto jste mohl přijímat impulzy, určené Pozemšťanům, ale tady jde o cizí rasu. Generálům nejspíš stačí docela nepatrný vliv.“

Fellmer Lloyd už neměl další námitky.

„Uděláme nejlíp,“ pokračoval Roi, „když se zachováme tak, jako by tu byl velký krystal. Pak nemůžeme nic zkazit. Pokud tu není, budeme mít co do činění jen s Generály - a

tím líp pro nás. Ale v každém případě musíme nejpozději do hodiny dobýt velitelský můstek. Bylo by žádoucí namířit s lodí na pozemskou základnu, a to můžeme jen z můstku. Konečně bychom už měli vědět, kde vůbec jsme, jestli je naše loď doprovázena, jakou rychlostí se pohybuje a tak dále. Jediné místo, kde dostaneme odpověď na všechny otázky, je velitelské stanoviště.

Jsem si jistý, že FRANCIS DRAKE nebo CREST IV a možná obě lodi, udělají cokoliv, aby nám pomohly. Jestli budou mít úspěch, je otázka.

Při útoku na můstek se nemůžeme věnovat mužům, kteří jsou v bezvědomí. Budeme je muset někde nechat, nejspíš v tomto skladišti. Navrhuji, abyste s nimi zůstal vy, Tako."

Na Kakutovi bylo vidět, že se mu návrh nelíbí, ale nic nenamítl. Roi se znovu podíval na hodinky a řekl: „V následujících patnácti minutách budu mlčet, takže si můžete odpočinout. Radím vám, abyste využili příležitosti."

Ukázalo se, že se přepočítal. Sotva zavřel oči, zburcovala jej nečekaná závrať. Žluté světlo lamp zčervenalo a potemnělo. Obrysy haly zmizely a zdálo se, jako by byly v pohybu. Podlahu pod nohama nebylo cítit a Lloyd nebyl vidět. Roi chtěl vykřiknout, ale náhle došlo k explozi, která jej zbavila vědomí.

Jeho poslední myšlenkou bylo: Už nemusím přemýšlet nad tím, jakou techniku letu hruškovitá loď používá.

Právě zažil tranziční šok.

4.

Pronásledovatelé na palubě CRESTU IV a FRANCISE DRAKEA měli až do této chvíle jediný problém: Nevěděli, ve které z osmi lodí se nacházejí pohřešovaní.

Pronásledování nebylo nijak obtížné. Ochrana před zaměřením fungovala bezchybně a obě lodi udržovaly odstup jen několika milionů kilometrů.

Hruškovitá plavidla se zatím pohybovala v normálním prostoru rychlostí blízkou rychlosti světla. Hvězdný koberec

Velkého Magellanova mračna se třpytil v neskutečných červených a modrých odstínech, které jsou charakteristické pro relativistický let. Tři hodiny, které odborníci považovali za hranici pro přechod k hyperletu, uplynuly před několika minutami. Napětí stoupalo. Až dosud bylo vysloveno několik teorií o tom, na jaké bázi funguje hyperpohon hruškových lodí.

Okamžik, ve kterém se měli dovědět pravdu, se blížil. Když k němu konečně došlo, vědecký zájem rázem vyprchal. Přechod osmi hruškovitých lodí se udal s dramatickou jednoduchostí.

Obrazovky zůstaly prázdné, zato byly zaznamenány strukturální otřesy takové síly, že ručičky na stupnicích dosáhly mezní hodnoty.

Atlan se cítil podvedený. Počítal se vším, jen ne s tím, že protivník používá nejprimitivnější metodu hyperletu, totiž tranziční skoky.

Tranzice naráz vzdálila všech osm lodí z obrazovek přístrojů a k pronásledování zbývala jediná naděje: Tranzice je doprovázena dvěma otřesy čtyřdimenzionálního časoprostoru. První nastává při přechodu do hyperprostoru, druhá při výstupu z něj. K oběma otřesům dochází v téměř stejném čase.

Přístroje CRESTU IV musely zaznamenat stopy i druhého otřesu a až se izolují od prvního, mělo by se dát určit místo, odkud přišel.

Vyhlídky nebyly příliš velké. První otřes, ke kterému došlo v bezprostřední blízkosti CRESTU IV, mohl zcela překrýt druhý.

Na lodi FRANCIS DRAKE řešili stejný problém.

Roi se vzpamatoval a jediným pohledem zhodnotil situaci. Vedle něj leželi Kakuta i Lloyd. Tranziční šok zasahoval mutanty hůř než běžné Pozemšťany.

Pak si uvědomil, že působení šoku není omezeno pouze na ně. Generálové ho jistě taky pocítují a existovala možnost, že

na ně působí silněji než na Pozemšťany.

Roi popadl Lloyda za rameno: „Vstávejte! Přišla naše chvíle! Zaútočíme na velitelský můstek!”

Kakuta se stěží nadzvedl. „Dávejte pozor na ty dva!” zavolal na něj Roi a strkal Lloyda k výtahu.

V šachtě měl Roi chvíli času, aby si uvědomil, že přehlédl jistou skutečnost. Všechno jeho uvažování se odvíjelo od předpokladu, že krystal musí být do hodiny zneškodněn, zato na zlomení odporu posádky má libovolné množství času.

Poslední události mu ale ukázaly, že jeho předpoklad nebyl správný. Loď prošla tranzicí. Nedalo se určit, jakou vzdálenost urazila a ostatně to nebylo důležité, pokud nebyl znám cíl. Naopak loď mohla kdykoliv přistát, a pak by Roi ani jeho společníci neměli už možnost změnit svoje postavení k lepšímu.

Naději na úspěch měli jen dokud loď poletí, a počet protivníků zůstane ohraničený.

Jinými slovy: Museli převzít velení lodi dřív, než přistane.

Vznášeli se antigravitační šachtou, mutant s tím zvláštním výrazem, který působil, jako by měl každou chvíli usnout. Zatím to znamenalo, že napjatě naslouchá.

Konečně se ušklíbl a vzhlédl.

„Už rozumím. Chcete napadnout Generály dokud na ně působí tranziční šok.”

Roi přikývl.

„Uhodil jste hřebík na hlavičku,” souhlasil s ním Lloyd.

„Jsou úplně vedle! Pane jo, to je zmatek! Připadám si jako v blázinci.”

V tom okamžiku je zcela nečekaně zasáhl druhý tranziční šok. Roi ztratil vědomí, ale nabyl je už po několika vteřinách. Lloyd se vzpamatoval o chvíli později a Roi se ho okamžitě zeptal: „Jaký je příjem teď?”

Lloyd si přejel dlaní čelo. „Slabý. Jen stěží se dá zachytit. Musí být v bezvědomí.” Chtěl ještě něco říct, ale najednou se mu v obličeji objevil zmatený

výraz. „Je tam něco... Přichází to z dálky, je to slabé, ale přece..."

„Krystal?"

„Něco úplně jiného. Nějaká podivná oscilace. Znáám ji a přece vypadá cize. Nevím..." Nedokončil větu a zamyšleně se zadíval do tmy. „Ať je to kdokoliv," řekl po chvíli, „přestál šok lépe než Generálové."

Roi měl původně naprostou důvěru v to, že se s Lloydem dokáží vyrovnat i s přesilou, pokud Generálové budou pod vlivem tranzičního šoku. Jenže jestli je tam nahoře ještě jiný protivník, který se vzpamatoval stejně rychle jako oni, nebylo vítězství jisté.

O dvě minuty později přišla třetí tranzice. Tentokrát už trvalo Roiovo bezvědomí o něco déle," tím si byl jistý. Jak se blížil k osvětlenému výstupu, uviděl, že na jeho okraji jsou nehybné postavy podivného tvaru. Teprve zblízka se ukázalo, že to jsou Generálové, kteří měli patrně střežit výstup z šachty.

Roi popadl Fellmera Lloyda, který se sotva vzpamatoval z bezvědomí, za rameno a zatřásl jím: „Slyšíte něco?" Pak vystoupil z šachty a vytáhl Lloyda za sebou. Generálové dřepěli u zdi a zbraně jim ležely u nohou. Roi je jedním pohybem shrábl a hodil do výtahové šachty. Samotné Generály nechal na pokoji. Bez zbraní nebyli nebezpeční.

„Nic," zabručel Fellmer Lloyd. „Jen to podivné vyzařování odněkud z dálky."

„Nedokážete z něj nic vyvodit?"

Lloyd zavrtěl hlavou. „Ne. Ale chci, musím! Jde mi to na nervy!"

Stáli ve skladu podobném tomu, kde zanechali Kakutu s oběma muži v bezvědomí. Ve stěně,- protilehlé k východu z výtahové šachty, byly troje dveře, dvoje malé a jedny velké.

Roi otevřel malou příčku napravo od velké. Před ním se objevila jasně osvětlená, prázdná úzká chodba. Na pravé

stěně chodby byla řada dalších dveří, levá byla hladká a ničím neporušená.

Roi sykl na Lloyd: „Chci vědět, jakmile se budeme blížit k tomu cizímu vyzařování.“

Lloyd neodpověděl, ale bylo na něm vidět, že jej problém plně zaměstnal.

Chodba se stáčela napravo a mírně stoupala. Roi otevřel několikery dveře na pravé straně a zjistil, že za nimi jsou malé místnosti s podivným zařízením. Domníval se, že to budou ubikace mužstva. Všechny byly prázdné. Generálové se zdržovali na místech, kam patřili služebně.

Roi a mutant šli dál. V těchto místech byla vnitřní konstrukce lodi docela jiná než na zádi. Roi to považoval za důkaz, že se blíží k velitelství.

Pak se ozval Lloyd:

„Blížíme se. Jsou vzdáleni asi tak sto metrů.“

„Stále nemáte ponětí, o jaký druh vyzařování se může jednat?“ odpověděl

otázkou Roi. A když Lloyd jen zavrtěl hlavou, zeptal se: „Co je s Generály?“

„Pomalu přicházejí k sobě. Několik je jich před námi, ve vzdálenosti asi tak padesáti metrů. Ale stále ještě jsou úplně zmatení.“

O třicet metrů dál se chodba narovнала. Křížila se s širokým koridorem, pokračovala dál rovně a opět protínala boční chodbu. Roi se zastavil a Lloyd správně porozuměl jeho tázavému pohledu.

„Jsou někde vpředu,“ ukázal za křižovatku chodeb.

Roi dostal vztek. Několik set metrů nesl na rameni muže v bezvědomí a s tímto břemenem bojoval proti drtivé převaze nepřátel, prošel ze zadě až téměř k velitelskému můstku, urazil dohromady jedenáct set metrů a každický metr byl přímo prošpikován nebezpečím. Zvítězil nad celou armádou Generálů, a kdyby jejich početní převaha nebyla tak neskutečná, dávno by měl loď pod kontrolou. Nikdo jej

nesmí zastavit takový kousek před cílem.

„Nic nezískáme, jestliže je necháme za sebou," zašeptal Lloydovi. „Musíme je odstranit, nebo aspoň zastrašit tak, aby nás nechali na pokoji."

Lloyd přikývl.

„Postavíme se doprostřed křížení chodeb," určil Roi. „Zády k sobě. Vy si vezmete pravou stranu, já levou. Generálové na nás čekají a okamžitě zahájí palbu. Ze zkušenosti víme, že je možné snést dva až tři zásahy z jejich zbraní.

Tím získáme několik vteřin času. Budeme střílet tak dlouho, dokud bude na koho, jasné?"

Mutant neodpověděl. Došli k rohu chodby, postavili se zády k sobě a Roi sykl: „Připraven?"

Lloyd zavrčel něco nesrozumitelného.

„Ted'!"

Jediným skokem se dostali doprostřed křižovatky. Boční chodba byla jasně osvětlená a skupina Generálů vytvářela při prvním letmém pohledu tmavou skvrnu, vzdálenou asi patnáct metrů.

Zaduněl výstřel z trychtýřovité zbraně a Roi ucítil úder do levého ramene, ochromující svaly v celém těle. Zbraň v jeho ruce spustila střelbu zdánlivě úplně bez jeho přičinění. Chodbou probleskl energetický paprsek a neminul cíl.

Během dvou vteřin se rozpoutalo peklo. Dunění se mísilo s ostrým sykotem a zlostným křikem Generálů.

Roi už nic necítil. Celé jeho tělo bylo jednou jedinou ránou. Obdržel pět nebo šest zásahů a někde v hlubinách podvědomí vězela jistota, že se zhroutí, jakmile si to uvědomí.

Mačkal spoušť, těžce dýchal a kašlal. V uších mu hučelo a hvízdalo. Bubínky vypověděly službu. Pot se z něho jen lil a stékal mu do očí, takže stěží něco viděl. Jazyk mu ležel v ústech jako cizí předmět. Nebyl už sám sebou. Měl dojem, že

by dokázal vystoupit ze svého těla a sledovat vražedný boj odněkud z nadhledu.

Pak zachytil jakési vibrace a vrátil se z dálek nazpět. Potácel se ze strany na stranu, ale nešlo o úmyslný pohyb. Così jím smýkalo.

Otočil se. Cloumal jím Fellmer Lloyd.

Roi nechal sklouznout prst ze spouště a zbraň se odmlčela. Všude bylo ticho. Chodba byla prázdná, jen to hvízdání v uších nezmizelo.

Teprve teď Roi zaregistroval, že boj skončil. V jeho vědomí se zvedala hráz, která zastínila prožitky uplynulých několika minut. Nyní začaly pozvolna jako přílivová vlna zalévat jeho vědomí.

Pak se mu zatmělo před očima a už ani necítil, že se svezl na podlahu.

Na palubě CRESTU IV zavládla nová naděje.

Osm nepřátelských lodí provedlo krátce po sobě několik tranzičních skoků a výstupní bod posledního byl zaměřen s poměrně velkou přesností. Atlan si oddechl. Kdyby protivník provedl jen jednu tranzici, byla by stopa s největší pravděpodobností ztracena.

Obě pozemské lodě se orientovaly na vypočtený kurz a krátce poté přešly do lineárního prostoru. Poslední tranzice se uskutečnila ve vzdálenosti asi devíti tisíc světelných let od pozice, ve které byly hruškovité lodě spatřeny naposledy.

Let trval tři hodiny. Obě pozemská plavidla se nacházela ve stavu bojové pohotovosti a děla byla odjištěna. Všichni čekali na okamžik, kdy se na obrazovkách místo beztvaré šedi lineárního prostoru objeví čern Einsteinova univerza. Počítalo se s tím, že se neznámý vesmírný sektor bude jen hemžit nepřátelskými jednotkami, proto ty přípravy k okamžitému boji.

Tyto přípravy, jakkoliv oprávněné, se nakonec ukázaly jako zbytečné. Lokátory, které okamžitě začaly pracovat, nezachytily žádnou nepřátelskou loď v okruhu pěti

astronomických jednotek. Ze vzdálenosti osmi miliard kilometrů přišly slabé energetické otřesy osmi lodí, kterým byl CREST IV a FRANCIS DRAKE v patách. Tři rychle po sobě jdoucí tranzice svedly svazek lodí dohromady. Protivník hodlal pokračovat v letu ve formaci.

O jeho cíli nebylo pochyb. Nalézali se v blízkosti středu Velkého Magellanova mračna, ale hustota hvězd tu nebyla o nic větší než v okrajových oblastech Mléčné dráhy. V okruhu asi deseti světelných let nebylo víc než dvanáct nebeských těles odpovídajících ustálenému žebříčku klasifikace hvězd. Jedna z nich, typu G, se nalézala přesně sto astronomických jednotek ve směru letu. Bezesporu byla cílem hruškovitých lodí.

CREST IV se opět zastínila před lokalizací pomocí přístrojů z FRANCISE DRAKEA a obě lodi se nepozorovaně blížily k neznámé hvězdě. Indikátory hmoty zaměřily nepravidelnosti v gravitaci žlutého slunce, které naznačovaly existenci dvou větších planet.

Jiná měření se neprováděla. Zdálo se, že protivník si je v tomto sektoru naprosto jistý. Po jakékoliv flotile, kterou tu očekávali, nebylo ani stopy.

Roie Dantona přivedla k vědomí silná bolest. Ležel obličejem k zemi a silné ruce mu masírovaly záda. Pokaždé, když přitlačily, jako by mu celým tělem prošlehl oheň. Zasténal a odkulil se stranou.

Vedle něj klečel Fellmer Lloyd.

Roi se nadzvedl a rozhlédl. Ležel v úzké chodbě, nedaleko křižovatky.

„Co se děje?“ zeptal se. „Jak dlouho jsem...“

„Tři minuty,“ uklidnil ho Lloyd. „Schytal jste nejmín šest zásahů. Jen se na sebe podívejte.“

Roi to udělal. Kus košile mu chyběl jako by ji někdo utrhl. Končila na boku a nitě, které z ní visely, se při dotyku rozpadaly v prach.

„Pod tím máte pořádnou podlitinu,“ vykládal Lloyd. „Ale

myslím, že do hloubky to nejde. Dokážete se zvednout?"

Roi se o to pokusil. Bolest byla tak strašná, že málem zařval, ale zaťal zuby a postavil se na nohy.

„Myslím, že vím, na jakém principu pracuje ta trychtýřovitá zbraň," řekl Lloyd. „Určitě je to něco s ultrazvukem. Aspoň účinek by tomu odpovídal."

Roi měl jiné starosti. Skutečnost, že se o něj mutant staral v naprostém klidu jen kousek od místa střetu, naznačovala, že Generálové byli zahnáni.

„Nemyslím, že se jich ještě musíme bát," řekl Lloyd, jako by odpovídal na nevyslovený dotaz.

„A ti druzí?"

Lloyd se zamyslel. „To bych taky rád věděl. Jsou někde před námi, ne moc daleko, asi padesát nebo šedesát metrů. Nehýbají se."

„Čekají na nás?"

Lloyd pokrčil rameny. „Možná. Jsou zcela nehybní."

Roi se pokusil pokleknout. Jestli dojde ještě k nějakému boji, musí být pohyblivý. Bolelo to tak, že mu vytryskly slzy. Přesto se přinutil cvik opakovat a podruhé už to nebylo tak zlé.

Lloyd se na něj zadíval.

„Jste silný," konstatoval. „Já jsem si už po první trefě myslel, že to je můj konec."

Roi se ušklíbl a opět se stylizoval do role, kterou hrál především kvůli Perrymu Rhodanovi a Atlanovi: „Lidským tělem vládne jeho vůle, monsieur," řekl a napřímil se. „Vidíte, všechno je v pořádku. Jakmile se dostanu do bezpečí, budu potřebovat čtyřicet hodin spánku. Ale tahle loď poletí ještě několik hodin."

Když vykročili, cítil se podivuhodně svěží. Přispělo k tomu vítězství nad Generály, jistota, že se blíží k cíli i masáž od Fellmera Lloyda a několik minut bez-

vědomí, kdy nemusel myslet na bezprostředně hrozící

nebezpečí. Nyní byl opět pánem svých smyslů a nebezpečí, které jim na posledním úseku hrozilo, vnímal spíš jako výzvu svým schopnostem taktika.

Chodba, kterou procházeli, se opět střetávala s postranní chodbou, do posledního detailu stejnou jako předešlá, kde došlo k boji. Tato ale byla prázdná. Lloyd měl nejspíš pravdu. Generálové už na další pronásledování rezignovali.

Roi se zastavil.

„Ted' mě napadlo," pronesl víc k sobě než k mutantovi. „Něco podobného jsem už viděl v jiných cizích lodích. Příčné chodby vedou v soustředných kruzích a uprostřed těch kruhů je velitelské stanoviště." Plácl Lloyda do ramene. „Jsme u cíle!"

Po dvaceti metrech narazili na něco, co z dálky považovali za další příčnou chodbu, ale zblízka se z toho vyklubala místnost. Musela to být kruhová prostora o průměru asi osmdesáti metrů, ale pohledu na protější stranu bránila stěna přibližně uprostřed místnosti, ve které byly v pravidelných odstupech dveře. Strop se klenul v mírném oblouku a vytvářel kupoli nad vnitřní stěnou. Ve stropě byly zapuštěné desítky lamp, zakrytých vypouklými skleněnými stínidly, které byly charakteristickým prvkem v této lodi. Kruhový koridor byl jasně osvětlený a na první pohled bylo zřejmé, že je prázdný.

Roi pohlédl na Lloyda. Mutant zvedl ruku a máchl jí kolem sebe.

„Moc mě to mrzí, ale nemůžu vám říct nic podstatného. Impulzy přicházejí ze všech stran a velmi zblízka. Jakoby to - ať už je to cokoli - bylo přímo za touhle stěnou."

Položil ruku na stěnu chodby. Roi přikývl. Nic jiného nečekal. Jestliže se protivník připravil na poslední odpor, jistě obklíčil kruhový koridor. Za stěnou uprostřed tohoto prostoru je velitel. Otázka byla, jestli se jim může podařit dorazit ke dveřím dřív než je protivník dostihne.

Byla jen jedna možnost, jak se to dovědět.

Roi se rozhodl vstoupit sám do chodby, když ho Lloyd najednou zadržel: „Pane...!”

Roi se otočil a překvapeně se na něj podíval. Bylo to poprvé, co na něj mutant promluvil takto formálně.

„Ano...?”

„Tam uvnitř je krystal. Jeho vyzařování je nezvykle slabé, ale přesto jsem je zachytil.”

„Myslel jsem si to,” řekl Roi a snažil se dát svému hlasu lhostejný přízvuk, jako by tomuto faktu nepřikládal žádnou důležitost.

Pak vyšel z úzké chodbičky a vstoupil na volné prostranství kruhové chodby. Lloyd šel bez vyzvání za ním. Za chůze se rozhlížel a sledoval ústí dalších úzkých bočních chodeb. Pokud mělo odněkud přijít nebezpečí, tak z nich.

Bez jakýchkoliv potíží prošli dvacet metrů šire kruhového koridoru. Roi, který měl rovněž schopnost zachytit vyzařování krystalu, ucítil v mozku nezřetelné působení. Krystal vycítil jeho přítomnost a pokusil se ho ovlivnit.

Dveře byly zajištěné a Roi neviděl žádnou možnost, jak toto zajištění odstranit. Nemohli ztratit už ani vteřinu. Odstrčil Lloyda stranou a namířil svou zbraň na místo, kde byl podle jeho názoru zámek.

Už chtěl zmáčknout spoušť, když Lloyd varovně vykřikl. Roi sám cítil, že působení v jeho mozku změnilo, a prudce se otočil. Kruhová chodba už nebyla prázdná. Nepřítel přešel ke konečnému útoku.

Neschopen pohybu Roi zíral na postavy, které se zjevovaly v ústích postranních chodeb a držely před sebou trychtýřovité zbraně jako by to byly votivní předměty nějakého náboženského obřadu.

Byli to Pozemšťané. Lidé jako Roi, Lloyd, Tako a oba muži, kteří leželi v bezvědomí na podlaze skladiště.

Během zlomku vteřiny se Roi vzpamatoval.

„Postarejte se o ně!” vykřikl. „Já vyrazím zámek!”

Zaduněla trychtýřovitá zbraň, ve stěně vedle dveří zaprašťelo a současně zasyčel energetický paprsek, tenký jako jehla. Když zaduněl druhý výstřel, Fellmer Lloyd se zapotácel. Kov dveří se taval pod paprskem, ale dveře nechtěly povolit.

Dunění trychtýřovitých zbraní přehlušilo všechny ostatní zvuky. Roi byl zasažen do nohy a stěží se udržel zpříma.

Ohlédl se, aniž by odvrátil ústí hlavně od zámku dveří. Protivník už byl v polovině kruhové chodby. Roi odhadoval jeho sílu na dvanáct mužů. Pohybovali se pomalu, jako by museli přemýšlet nad každým krokem a ještě neměli jistý cíl.

Fellmer Lloyd se krčil vedle dveří a čelem se opíral o stěnu.

„Co je?“ zařval na něj Roi a jednou rukou jej popadl za límec. „Proč nestřílíte?“

Mutant na něj pohlédl široce otevřenýma očima. „Já nemůžu,“ vypravil ze sebe chraptivé. „Jsou to... naši lidé. Pozemšťané...“

„Jsou pod vlivem krystalu!“ vykřikl Roi a pustil ho.

Pak se otočil. Osm metrů od něj stáli dva muži a hleděli na něj unavenýma, bezvýraznýma očima. Hlavně jejich zbraní se zvedaly pomalu a neochotně, ale Roi věděl, že nemá jinou možnost. Byla to otázka: Buď oni nebo já.

Protivníci ztrátu dvou mužů nezaznamenali. Pohybovali se stále stejně pomalu, ale neochvějně postupovali dopředu. Fellmer Lloyd byl zasažen z ta-

kové blízkosti, že se svezl Roiovi k nohám.

Roie se začalo zmocňovat zoufalství. Věděl, že pokud se příčka nerozjede, jsou ztraceni. I on byl zasažen a síl ubývalo.

Podruhé se otočil a zamířil na dalšího útočníka, který se k němu přiblížil na necelých pět kroků. Zároveň zřetelně vnímal vliv krystalu, který nutil zbytek svých ozbrojených sil k rozhodujícímu útoku.

Když se otočil nazpět ke dveřím, stal se zázrak. Zámek povolil. Příčka se rozjela a za ní se objevil velitelský můstek -

cíl jejich cesty.

Tri Pozemšťané, o něco pohyblivější než ti, kteří je napadali zezadu, se vrhli proti nim. Roi uskočil stranou a v pádu stačil vystřelit. První z útočníků se kryl pádem na zem a strhl sebou druhé dva, kteří šli těsně za ním. Roi nacvičeným pohybem obrátil zbraň v dlani a její pažbou udeřil všechny tři Pozemšťany s takovou silou, že upadli do bezvědomí.

Pak se otočil a přetáhl Fellmera Lloyda přes práh do místnosti. Současně druhou rukou vystřelil a zastavil postup dalšího útočníka.

Teprve pak se rozhlédl. Všechny přístroje a monitory byly rozmístěny po obvodu kruhového prostoru. Ovládací pulty nebyly obsazeny žádnou obsluhou. Tři Pozemšťané, které Roi zneškodnil, byli patrně jedinou osádkou. Nad přístrojovými deskami se rozpínala panoramatická obrazovka vysoká dva metry. Roi na ní uviděl třpyt mnoha hvězd a mezi nimi neobvykle jasný bod, patrně cílovou hvězdu.

Střed prostoru byl prázdný až na jednoduchou okrouhlou mísu o průměru asi tří metrů, která vyrůstala přímo ze země asi jako nádrž nefungující fontány. Materiál byl docela určitě umělý a zevnitř nazelenale světélkoval.

Roi rychle přistoupil blíž, aby se podíval na obsah nádoby.

Nemýlil se. Uprostřed mísy ležel krystal a vydával nazelenalé světlo, které ozařovalo stěny nádoby. Jeho nesčetné, dokonale hladké fazety, do sebe hladově vstřebávaly světlo stropních svítidel a opět je vyzařovaly ve formě nazelenalých paprsků.

Pohled byl natolik fascinující, že na okamžik přitáhl Roiovu pozornost. Do skutečnosti jej vrátilo až zadunění trychtýřovité zbraně a pekelná bolest.

Muž, který stál ve dveřích, se právě chystal vystřelit podruhé. Roi se otočil a namířil paprsek ze své zbraně na krystal.

V duchu se ptal, co si krystal v tomto okamžiku myslí - pokud má vůbec schopnost myšlení. Na okamžik zaváhal, ale

pak stísl spoušť.

5.

Ze vzdálenosti třiceti astronomických jednotek bylo jasné, že cílem osmi ne-

přátelských lodí je druhá planeta neznámé sluneční soustavy. První byla díky blízkosti slunce žhavým peklem a na jejím povrchu dosahovaly teploty tří až osmi set stupňů Celsia.

Druhá planeta měla dýchatelnou atmosféru, i když spektrální analýza prokázala, že větší část povrchu je suchá a prostá vegetace. Planeta měla průměr zhruba čtrnáct tisíc kilometrů, to znamená, že byla o něco málo větší než Země.

Narychlo provedená měření přinesla informaci, že planeta odráží zhruba devadesát procent dopadajícího slunečního záření. Tak velká hodnota byla naprosto neslýchaná a nevysvětlitelná. Bylo provedeno druhé měření a jeho výsledkem bylo jednačtyřicet procent. Rozdíl mezi oběma hodnotami si vyžádal třetí měření, které určilo albedo cizího světa na osmašedesát procent.

Optické oddělení vědeckotechnického sektoru CRESTU IV bylo zaměstnáno dalšími měřeními. Přístroje byly přezkoušeny a prohlášeny za bezchybně funkční. Tím se ovšem výsledky nestaly věrohodnějšími. Ani po osmdesáti pokusech se nestalo, že by se shodovaly výsledky dvou měření. Získané hodnoty se pohybovaly v rozmezí od osmatřiceti do jednadevadesáti procent a měly společného asi tolik, jako by byly naměřeny na osmdesáti náhodně vybraných vesmírných tělesech.

Nikdo ale nemohl pochybovat o tom, že neznámá planeta hraje všemi barvami a Atlan chtěl zjistit příčinu tohoto jevu za každou cenu.

Mezitím se osm hruškovitých lodí přiblížilo k neznámé planetě na tři astronomické jednotky. Přistání, pokud se k němu chystaly, by se mohlo uskutečnit do dvou hodin. Atlan byl zneklidněn. Zatím neměl nejmenší vodítko, na které z

lodí se nalézají pohřešovaní. Z tohoto důvodu nemohl dát rozkaz k útoku ani v daleko bezpečnějším sektoru u Keegu, a tady, v bezprostřední blízkosti nepřátelské základny, nepřicházel vůbec v úvahu.

Atlan nemohl pomoci, pokud neznal místo, kde se zdržují ti, kterým chtěl pomoci. Bylo třeba, aby mu dali nějaké znamení.

Nebylo času nazbyt. Pokud to neučiní oni sami, bude je k tomu muset přimět.

Atlan dal odvysílat text, zhuštěný natolik, že trval dvě mikrovteřiny.

Text zprávy, která byla určena Dantonovi, zněl: „Následuji, sire."

Roi hodnotil své postavení.

Venku v kruhové chodbě leželo sedm Pozemšťanů, z toho dva z nich zranění. Smrt krystalu musela způsobit změnu v jejich mozku, která je zbaví vědomí. Roi popadl tři muže, které srazil uvnitř, a vyvlekl je ven, aby mu nepřekáželi.

Zatím se vzpamatoval Fellmer Lloyd. Namáhavě se zvedl a přistoupil k Roiovi. Vypadal unavený a zničený a v obličejí měl žalostný výraz.

„Selhal jsem," řekl podivně dutým hlasem. „Nedovedete si představit, jak mě to mrzí. Jenže já nedokážu střílet na naše lidi... Ne po tom, co prožili!"

„Víte, že tohle není nejhorší vada charakteru?" odpověděl Roi a snažil se dodat svému hlasu lehký tón. „Už to máme za sebou, takže to necháme být, co říkáte?"

Lloyd přikývl.

„Raději mi řekněte, jestli ještě něco slyšíte."

„Snažím se poslouchat, ale všude je ticho."

„A co Generálové?" podivil se Roi.

Lloyd pokrčil rameny. „Nic. Nechápu to, ale jako by tady najednou vůbec nebyli."

Roi uvažoval. Bylo docela možné, že zánik krystalu

způsobil v mozcích Generálů něco podobného jako u Pozemšťanů, totiž jistý druh krátkého spojení, které způsobilo bezvědomí. V takové štěstí Roi předem vůbec nedoufal.

Rychle přehlédl ovládací pulty. Technologie, na jejímž základě byly zhotoveny přístroje, působila naprosto cize. Při bližším pohledu se ukázalo, že nejdůležitější kontrolky jsou provizorně popsány v interkosmu. Tím měl Roi dokázanou svou původní domněnku, že Pozemšťané tvoří obsluhu lodi. S pomocí malých tabulek, umístěných pod pákami, tlačítky a stupnicemi, se mu podařilo porozumět principu řízení.

Obraz na velké panoramatické obrazovce se zatím nijak zvlášť nezměnil. Loď se pohybovala velmi malou rychlostí. Roi se zadíval na neznámé nebe plné hvězd a pokusil se odhadnout vzdálenost hvězdy, která svítila uprostřed obrazovky. Výsledek, ke kterému došel, byl nepřesný a závislý na svítivosti hvězdy. Roi si přesto byl jistý, že vzdálenost není větší než třicet a menší než patnáct astronomických jednotek.

Zatímco stále studoval obrazovku, učinil zajímavý objev. V sektoru, zachycujícím pravý bok lodi, objevil nepatrný, velmi slabě svítící objekt nezvyklého tvaru. Vypadal podlouhlý, téměř jako čárka, s jedním koncem jasnějším. U objektu tak malé svítivosti existovala možnost, že snímací přístroje nebo systém přenosu na obrazovku způsobí efekt, který ve skutečnosti předmět nedoprovází. Roi se podíval na druhou stranu, jestli tam není něco podobného.

Během několika vteřin to objevil. Všechno bylo stejné - čárka se zesílenou svítivostí na jednom konci. Tím byla vyloučena možnost, že efekt je způsoben na přenosové cestě.

Roi hledal dál. Dohromady našel sedm podivných objektů, z toho tři po pravé straně, tři po levé a jeden za zádi.

Nebylo těžké pochopit, o co se jedná. Když se v podzemních prostorách Keegu na poslední chvíli zachránili na palubě této lodi, stálo v loděnici sedm dalších plavidel

stejného tvaru a rovněž připravených ke startu. Všech osm lodí muselo odstartovat ve stejném okamžiku a dále patrně letěly ve svazku. Ze vzdálenosti několika tisíc kilometrů se jevily jako čárky se silnějším koncem.

Roi byl nucen pozměnit svůj plán. Původně měl v úmyslu co nejrychleji ovládnout řízení, ihned poté změnit kurz lodi a pustit se na zpáteční cestu. Jeho původní plán se zakládal na tom, že cíl letu není příliš vzdálený. Myslel si, že prostě otočí a odletí, aniž by to někdo zaznamenal.

Předpoklad byl špatný. V nepatrné vzdálenosti se pohybovalo sedm dalších lodí, které by okamžitě zaznamenaly jakoukoliv změnu kurzu, a s tím bylo nutné počítat. V krátké době se mohl seznámit s řízením natolik, že by dokázal loď ovládat, ale měřit se se zkušenými piloty nemohl.

Existovalo jediné východisko. Musel zůstat ve svazku a pokusit se zmizet ve chvíli, kdy budou ostatní lodě zaměstnány přistávacím manévrem.

Proto se opět postavil k ovládacím pultům, aby si je prohlédl mnohem pečlivěji. Ze soustředěného studia funkcí jednotlivých ovládačů jej vytrhlo Lloydovo varování:

„Pozor! Cítím cizí vyzařování!“

Roi automaticky tasil zbraň. Lloyd stál u otevřených dveří a vyhlížel do kruhové chodby. Jeho obličej náhle zazářil.

Pak se s úsměvem otočil a chtěl něco říct, když se za ním objevily tři postavy.

Roi Danton je už taky viděl a jen s vynaložením největšího úsilí se opět stylizoval do své role. Zbraň zasunoval obzvlášť pomalu, aby si dal čas na vzpamatování.

Pak se uklonil a pronesl: „Váš nejponíženější služebník, grandseigneur. Pokládám si za čest, že právě já mohu položit k vašim nohám loď zbavenou nepřitele.“

Pak zamával rukou, jako by v ní držel třírohý klobouk, a opět se napřímil.

Perry Rhodan se na něj zadíval ocelově šedýma očima a řekl ve stejném stylu: „Vaše udatnost budiž odměněna naší bezmeznou přízní.“ Pak jediným pohledem přelétl místnost a pokračoval: „Jinými slovy: Někde nahoře máte zcela mimořádného strážného anděla. Normální člověk by nemohl mít tolik štěstí.“

Roi porozuměl narážce a odpověděl s úsměvem: „Grandseigneur mi promine, ale v tomto podniku hrál jistou roli i rozum.“

Perry Rhodan se podíval na panoramatickou obrazovku a přikývl. „Ano, ovšem. Deset procent rozumu a devadesát štěstí, to je nejprůhodnější kombinace.“

Roi sevřel rty. Jednou z nejpoučnejších zkušeností, kterou učinil v průběhu uplynulých měsíců, byla ta, že ve slovních přestřelkách se svému otci nemůže rovnat. Současná situace byla beznadějná. On sám byl zdeptaný a Perry Rhodan odpočinutý a svěží. Neměl nejmenší šanci.

Na několik minut odložil svou masku, když podával zprávu o proběhlých událostech. Mluvil stručně a výstižně, bez floskulí, spojených s jeho rolí. Velký administrátor tak byl během několika minut informován o všem podstatném.

Roi se naopak dověděl, že Tako Kakuta vycítil zničení krystalu a snažil se přispět k co nejrychlejšímu návratu Perryho Rhodana i majora k vědomí. Jakmile se to podařilo, muži se okamžitě vydali k můstku.

Major Pandar Runete byl zvláštní člověk. Vysoký, hubený a s přísným obličejem pod turbanem. Jako příslušník sekty sikhů si po přijetí k flotile prosadil, že může i nadále nosit tradiční pokrývku hlavy.

Následující hodinu se Perry Rhodan, Roi Danton a Runete seznamovali s řízením lodi, přičemž Roi - který měl náskok - fungoval jako informátor. Oba mutanti prohledávali prostory sousedící s můstkem aby se přesvědčili, že ani od Generálů ani od zajatých Pozemšťanů nehrozí žádné nebezpečí. Pozemšťané byli dosud v bezvědomí a Generálové zmizeli

neznámo kam.

Perry Rhodan bez jediné námitky akceptoval plán Roie Dantona. Poletí nadále ve svazku, a jakmile sedm lodí dosedne, oni co nejvyšší rychlostí naberou opačný kurz.

Pandar Runete objevil, že nad kupolovitým stropem můstku, který Roi považoval za vlastní příď lodi, jsou ještě další prostory.

Tako Kakuta dostal za úkol prověřit, co se nahoře skrývá. Nechal se vynést antigravitačním působením, prolezl otvorem a objevil se za dalších dvacet minut. Podle jeho popisu byl prostor nad můstkem neobyčejně vysoký a měl průměr sotva deseti metrů. Na obvodu kruhu se nalézaly různé přístroje, opatřené provizorními nápisy v interkosmu. Pravděpodobně to byly zaměřovače a lokátory. Z podlahy místnosti vedl vzhůru kovový žebřík - dost podivné v lodi, kde se veškerý vertikální pohyb zabezpečoval antigravitačními výtahy. Další přístroje byly na úzkých výběžcích v patrech nad sebou. Průměr místnosti se s výškou zmenšoval.

Perry Rhodan se rozhodl, že toto zařízení zatím nebudou brát na vědomí. Nezdálo se, že by cokoliv z něho měli v nejbližších chvílích potřebovat. Jakmile změní kurz a zvýší rychlost, začnou se tímto zařízením zabývat.

Uplynulá hodina a vzdálenost ke žluté hvězdě se povážlivě zmenšila. Napětí stoupalo. Nikdo nemluvil a oba mutanti bez rozkazů pravidelně procházeli kruhovou chodbou.

Pandar Runete najednou prohlásil, že vidí vedle slunce nepatrný bod, znamenající planetu. O několik minut později Kakuta potvrdil jeho pozorování. Ostat-

ní, kteří neměli tak fenomenální smysly, si museli ještě chvíli počkat.

Perry Rhodan z toho vyvodil, že loď je vzdálena od cíle asi pět astronomických jednotek. Roi mu nehodlal odporovat nebo pochybovat o jeho závěrech, s čímž ani nikdo nepočítal.

Malá vysílačka, bez které Kakuta neučinil ani krok, se najednou ozvala. Ohlásil se příjem, pak se připojil dekodér a

o chvíli později zazněl mechanický hlas:

„Následuji, sire.“

O odesilateli tohoto sdělení nebylo pochyb. „Sire“ bylo archaické oslovení, které Roi Danton používal vůči Atlanovi.

Zpráva mohla znamenat jen jediné: CREST IV zůstala navzdory tranzičním skokům hruškovitým lodím v patách. Každý chápal, v jakém postavení se ocitl Atlan. Byl připravený pomoci, ale nemohl podniknout vůbec nic, protože měl před sebou osm identických lodí a nevěděl, na které z nich se pohřešovaní nacházejí.

Roi Dantonovi bylo jasné, co se nyní stane. Už nemuseli brát ohled na ostatních sedm lodí. Samotná CREST IV by převyšovala dvanáct plavidel tohoto typu a pokud byl ve hře i FRANCIS DRAKE, neměl protivník žádnou šanci.

Roi měl náhle pocit, že se na něj někdo upřeně dívá, a otočil se. Střetl se s Rhodanovým pohledem.

„Ne,“ řekl Rhodan. Jen toto jediné slovo.

Roi cítil, jak se jej zmocňuje vztek. On sám dobyl tuto loď, zatímco Perry Rhodan ležel v bezvědomí. Jestliže to dokázal, proč by neměl být schopen přijmout rozhodnutí, jak uskutečnit poslední fázi záchrany? A jak může muž, který neví, že stojí před svým synem, rozhodovat bez vysvětlení a jediným slovem, jako by mluvil s dítětem?

„Chápu vaše rozčilení, monsieur,“ usmál se Rhodan., „Jen vám vděčíme za to, že existuje východisko z našeho postavení. Teď, když víme, že máme za sebou CREST IV a nejspíš i FRANCISE DRAKEA, se můžeme oddělit ze svazku a ponechat případné pronásledovatele našim přátelům.“ Jeho úsměv náhle zmizel. „Vím, že na tohle jste myslel, milý příteli. Odvážuji se prohlásit, že jsem jiného názoru. Jsem vám dlužný vysvětlení.“

Spravedlivý hněv Roie Dantona přešel do bezmocného vzteku. Rád se považoval za muže, který dovede ovládat a skrývat svoje emoce a myšlenky. Podrobil se operaci mozku,

aby mohl utajit obsah svého vědomí i před mutanty.

Jak mohl muž, který byl rodilý Pozemšťan, číst jeho myšlenky tak snadno, jako by je měl napsané na čele?

„Pokud existuje sebemenší možnost," pokračoval Perry Rhodan, „dostat se do bezpečí aniž by museli přijít na pomoc naši přátelé, tak se pokusíme využít té možnosti. Protivník musí být ukolébán v pocitu naprostého bezpečí. Ať si třeba myslí, že řízení této lodi vysadilo, nebo cokoliv jiného, ale ať se nedozví o tom, že se v tomto sektoru pohybují dvě cizí lodě, které objevily polohu jeho základny. Nehledě na to, že nevíme, jaké rezervy jsou na planetě. Jejich lodě jsou po technické stránce horší než naše, ale pět set nebo dokonce tisícovka by byla příliš i na CREST IV. Nemáme nic, na co bychom se mohli spolehnout. Nejbližší svazek pozemské flotily je přesně sto padesát tisíc světelných let daleko. Kdybychom ztratili CREST IV a FRANCISE DRAKEA, jsme ztraceni i my."

Pak pohlédl s přívětivým výrazem na Roie a dodal:

„A proto zůstaneme u původního plánu."

Velký Silný se nalézal ve stavu rostoucí apatie. Přestal si dělat starosti, nebál se, neplánoval a neporoučel. Pracovala jen jediná nepatrná část jeho vědomí - přesně tolik, aby mohl přemýšlet o svém postavení.

Prohrál boj s neznámými bytostmi. Dokázal se upamatovat na okamžiky, ve kterých by byl schopný tváří v tvář takové porážce ztratit rozum. A to proto, že musel skládat účty Mocnému a Mocný nestrpěl selhání.

Ale Mocný už nebyl. S jeho zánikem vyhasl i strach, kterým byl spoután Velký Silný, dokud byl držen v jeho moci, a jeho prostřednictvím i Malí Silní, kteří podléhali jeho rozkazům.

Tohle bylo nyní pryč. Mohl si oddechnout a vrátit se ke způsobu života, na který byl zvyklý, ale který byl tak vzdálený, že se na něj sotva pamatoval. Už nevěděl, jak krásné to bylo odvrhnout myšlenky a ponořit se do nicoty, do

vlahé temnoty, ve které se nic nehýbalo a nebylo tam nic slyšet ani vidět.

Velký Silný se stáhl do pozadí a vychutnával si klid, bez kterého se musel obejít tak dlouhou dobu.

„To se mi nelíbí," řekl Perry Rhodan a ukázal na obrazovku.

Neznámá planeta byla nyní vzdálená ještě půl milionu kilometrů. Protože neměli čas seznámit se s přístroji v příďové části lodi, mohli vzdálenost jen odhadovat, podle toho, jak rychle se kotouč planety blížil.

Barvu povrchu planety bylo těžké definovat. Základní tón byl snad žlutohnědý, což naznačovalo, že by na povrchu převažovala poušť. Jenže čas od času se na obraze mihla zelená - příliš rychle

na to, aby se mohlo jednat o skutečnou změnu barvy planety.

Nyní, ze vzdálenosti pěti set tisíc kilometrů, byli poprvé svědky podivného jiskření, které patrně vycházelo z atmosférického obalu planety. Chvillemi bylo tak intenzivní, že celá planeta zářila jako briliant, který kdosi vsadil do sametově černého pozadí prázdného prostoru.

Sedm lodí se přiblížilo. Jejich vlastní plavidlo neprovedlo žádnou korekci kurzu, ale ostatní lodě se objevily na obrazovkách v daleko zřetelnější podobě, dokonce ve svém hruškovitém tvaru.

Na sedmi místech obrazovky zazářilo jasné, modrobílé světlo. Nastal jeden z rozhodujících okamžiků.

„Protivník brzdí," řekl nahlas Roi.

Perry Rhodan se okamžitě pootočil a zdánlivě nezúčastněně pohlédl na obrazovku.

Roi sledoval jiskření, v jehož jasu se téměř ztrácely obrysy lodí.

„Protivník zůstává pozadu!" zvolal.

Perry Rhodan přikývl.

„Do pěti minut jim bude jasné, že s námi něco není v

pořádku." řekl.

Pět minut uplynulo, ale nic se nestalo. Brzdící lodě zůstaly daleko pozadu. Třpytící se koule planety rostla před očima a už byly znát dokonce i některé podrobnosti. Jenže pokaždé, když se chtěli podívat, zabránil jim v tom neskutečný lesk.

„Kurs je nasměrován na pól planety," hlásil Kakuta od přístrojů.

„Runete - připravte se na změnu kurzu o jeden nebo dva stupně k thetē pozitivní," promluvil Perry Rhodan. „Čekejte na můj rozkaz."

„Rozumím, pane!" odpověděl Runete.

Kotouč planety rostl. Svítivost se snížila, ale jiskření nepřestávalo. Pak se ohlásil Pandar Runete.

„Pane, odlesky přicházejí od objektů, které se nalézají buď v atmosféře nebo těsně nad ní."

„Runete, vy se dívejte na stupnice přístrojů," zavrčel Perry Rhodan, „a vy, Tako, se pokuste zjistit, co to je za ob-jekty."

„Ano, pane."

Roi se čirou náhodou podíval stranou na Fellmera Lloyda. Vypadal jako člověk, který se probudil ze zlého snu. Jeho oči byly nepřírozeně velké.

„Krytaly!" vypravil ze sebe. „Celá planeta je plná krytaly! Cítím je!"

Perry Rhodan se otočil. Pomalu a jako by mu to činilo obtíže. Pak řekl: „Dantone, na vás krytaly nepůsobí. Kdyby bylo třeba - znáte svou povinnost."

Roi opětoval jeho přímý pohled. „Samozřejmě."

„Majore Runete, za deset vteřin započnete s manévrem," zněl další Rhodanův rozkaz.

Pandar Runete položil ruce na příslušné ovladače a Roi se zadíval na obrazovku, na které chtěl sledovat výsledek manévru. Kotouč planety musí zmizet pod dolním okrajem obrazovky jakmile loď přeletí nad pólem.

Obraz se změnil jen v tom, že planeta stále víc rostla.

„Výsledek negativní. Kurs nezměněn," hlásil Kakuta.

Lod' je neposlouchala.

Vzdálenost, na které zůstalo sedm lodí, se začala zmenšovat. To mohlo znamenat buď to, že ostatní plavidla zrychlila, nebo jejich začalo brzdit.

„Lod' provádí manévr k thetě negativní," ozval se Kakuta.

Roi se prudce otočil a pohlédl na příďovou obrazovku.

Kotouč planety stoupal a už se téměř dotýkal horního okraje obrazovky. Lod' směřovala k pólu.

„Rychlost klesá!" řekl Roi chraptivě.

Nebylo pochyb - ovládání lodi převzal neznámý mechanismus. Ať už byla lod' řízená robotem nebo na dálku, snižovala rychlost a směřovala k bodu, ve kterém měla přistát.

Roi dostal zoufalý nápad. Neměl čas vysvětlovat ho nebo žádat o dovolení -musel jednat. Jediným pohybem odstrčil Perryho Rhodana a zařval: „Majore Runete, pryč od řízení!"

Ind automaticky poslechl. Sotva stačil odstoupit, Roi vytrhl z pouzdra zbraň a energetický paprsek sežehl plastové obložení ovládacího pultu. Z vypáleného otvoru se vyvalil hustý dým a hned poté zazněla exploze. Kontrolky zhasly.

Roi odstoupil a otočil se. Spoléhal na to, že všichni pochopí, co a proč to udělal.

Při pohledu na obrazovku mu připadalo, že horní okraj kotouče planety se přestal zvětšovat. Bod, ke kterému směřovala špice lodi, jakoby sklouzl někam vedle pólu.

„Nepřátelské lodě zůstávají při konstantní rychlosti pozadu!" ohlásil se Kakuta od svých přístrojů.

Roi vydechl. Podařilo se! Zničil dálkově ovládané řízení a lod' se bude pohybovat v tomto kurzu a stejnou rychlostí, dokud nenarazí na pevnou překážku nebo silové pole.

Otočil se. Nyní byl připraven vysvětlit své jednání a převzít za ně odpovědnost. Ale při pohledu na Perryho Rhodana strnul.

Velký administrátor se potácel, obě ruce si tiskl na spánky

a obličej měl stažený, jako by trpěl strašnými bolestmi.

Roi k němu přiskočil a neztrácel ani okamžik. Sotva postřehnutelným pohybem zvedl ruku a hranou dlaně udeřil s přesně vypočítanou silou proti krční tepně.

Rhodan na něj hleděl široce otevřenýma očima. Pomalu poklesl v kolenou a svezl se na podlahu. Roi už mu nevěnoval ani pohled a rychle se otočil na Kakutu. Mutant včas pochopil nebezpečí, pocházející od krystalů. Pandar Runete už ležel v bezvědomí u jeho nohou.

I Roi měl na chvíli pocit, že se neudrží na nohou, ale podařilo se mu slabost překonat. Ještě neměli vyhráno. Naopak, nejhorší bylo před nimi.

Věděl, že loď přeletí nad pólem ve výšce asi šesti set kilometrů a nedotkne se ani horních vrstev atmosféry. Pak ale poletí dál, neřízená, protože Roi zničil ovládací pult.

A za planetou stálo slunce.

Atlanova nálada se změnila. Když nedostal odpověď na svou zprávu, začal se obávat, že se pohřešovaným něco přihodilo.

Zastavil CREST IV a FRANCISE DRAKEA ve vzdálenosti půl astronomické jednotky od cizí planety. Nic nenasvědčovalo tomu, že by nepřítel lodi zpozoroval.

Svazek osmi lodí pokračoval k neznámému světu. Když se Atlan nedočkal odpovědi ani ve chvíli, kdy se lodi dostaly na půl milionu kilometrů před cíl, ztratil naději.

Pak se stalo něco nečekaného. Když lodi započaly s brzdným manévrem, jedna z nich se vymkla ze svazku a letěla dál.

Astronautická sekce posádky sledovala její kurz pomocí okamžitě vypuštěné sondy. Podle jejích údajů následně převzala řízení hruškovité lodi pozemní stanice.

Pak se situace opět změnila. Nikdo si nedovedl vysvětlit jak a proč, ale loď se vrátila na původní kurz i rychlost.

Atlan začal jednat.

Vycházel z předpokladu, že protivník dosud nelokalizoval

ani CREST IV ani FRANCISE DRAKEA. Rozkázal, aby obě lodi nejvyšší možnou rychlostí obloukem obletěly obě planety i slunce.

Když se CREST IV přiblížila na vzdálenost deseti milionů kilometrů ke středu sluneční soustavy, byla vypuštěna stíhačka. Malá loď pod velením zkušeného pilota obletěla slunce těsně nad chromosférou a nabrala kurs do míst, kde se musela nacházet hruškovitá loď.

Podařilo se.

Nad planetou prolétli ve výšce pěti set kilometrů, ale podařilo se to. Řídké atmosférické plyny zbrzdily rychlost o několik metrů za vteřinu a vnější plášť lodi se rozžhavl na teplotu dva tisíce stupňů, ale cizí planeta zůstala za nimi a oni vyrazili do prázdného prostoru -ke žlutému slunci.

Při rychlosti, jakou se loď pohybovala, měli ještě asi tři hodiny než začne hrozit skutečné nebezpečí. Roi počítal s tím, že posádky CRESTU IV a FRANCISE DRAKEA zaznamenaly jejich manévry a pochopily ho.

Nepřepočítal se. Neuplynuly ani dvě hodiny, když se na obrazovce objevil nepatrný bod. Velký administrátor se ještě pořádně neprohrál z bezvědomí a bod nabral známé obrysy stíhačky.

Její velitel měl přesné rozkazy. Pokud nepůjdou otevřít vrata hangáru, má se spolehnout na to, že na palubě hruškovité lodi panují přibližně stejné podmínky. Poletí těsně vedle hruškovité lodi a dezintegrátorem vypálí v příčce hangáru otvor. Projektovaný ochranný štít zabrání úniku vzduchu.

Perry Rhodan a Pandar Runete se mezitím úplně vzpamatovali. Společně s Roiem a oběma mutanty vstoupili do zdánlivě nekonečné výtahové šachty, kterou se Roi tak těžko dostával vzhůru, a klouzali dolů. Po Generálech nebylo nikde ani stopy.

O hodinu později už byli všichni na palubě CRESTU IV.

Roi si šťastně uvědomil, že už není odpovědný za sebe ani

za druhé, že se už nemusí o nic starat - a vyčerpáním upadl do bezvědomí.

Vzpamatoval se po čtyřiceti hodinách. Stále ještě byl na palubě CRESTU IV, která se v doprovodu lodi FRANCIS DRAKE vracela na okraj Velkého Magellanova mračna.

Před tím, než nastoupily zpáteční cestu, se obě lodi zdržely v blízkosti nepřátelské základny dostatečně dlouho na to, aby za pomoci sond provedly pozorování a měření.

Cizí planeta byla obklopena stovkami velkých krystalů. Pohybovaly se na ustálených oběžných drahách ve výšce od pěti set do tisíce kilometrů. Krystaly byly naprosto pravidelné a měly průměr čtyři sta metrů.

Čas od času se z povrchu planety vymrštily další krystaly stejné velikosti a zařadily se mezi ostatní. Bylo naprosto jisté, že tam někde dole se nalézá rozmnožovací zařízení obrovských rozměrů. A protože většinu povrchu planety pokrývala poušť nebo kamenité náhorní plošiny, musela být veškerá zařízení pod zemí.

Sedm hruškovitých lodí nepřistálo, pouze bylo navedeno na parkovací oběžnou dráhu. Sondy zjistily, že se krystaly, nalézající se v blízkosti lodí, změnily na mlhavé objekty, pohlcované otevřenými vraty nákladního prostoru. Každá loď přijala hmotu odpovídající čtyřsetmetrovému krystalu.

Když nakládání skončilo, lodě odlétly směrem, ze kterého se přiblížily. Nebylo nejmenších pochyb, že jejich cílem je Keeg.

Na zpáteční cestu se po skončeném měření rotace planety, teploty, atmosférického tlaku a reliéfu povrchu vydaly i CREST IV a FRANCIS DRAKE.

Planeta, v podstatě líheň krystalů, byla

pojmenována Danger I a žluté slunce Multiply. Návrh pocházel od plukovníka Akrana, který byl znám smyslem pro praktičnost i nebyvalou dávkou fantazie.

Počínání Roie Dantona na palubě neznámé lodi bylo uznáno za obdivuhodné. Velice se změnil i názor

konzervativních důstojníků, kteří mu dříve nemohli přijít na jméno.

Většině stačilo vzít na vědomí, že tento muž prokázal nebývalé schopnosti. Perrymu Rhodanovi ne.

Ten věděl, že Danton učinil mnohem víc, než byla jeho povinnost. Víc, než by od něj kdokoliv čekal. Víc než by nezúčastněný pozorovatel považoval za možné.

Hruškovitá loď, kterou opustili, shořela ve slunci. Nemohli ji zachránit, protože nechtěli prozradit přítomnost svých lodí u planety Danger. Tím přišla vniveč naděje dovědět se něco bližšího o tajemné rase Generálů.

Pak tu byla další otázka. Neznámý protivník dopravoval krystaly na Keeg. Co měl v úmyslu? A kdo to byl?

Ale největší hádankou zůstal Roi Danton.

Muž, kterého těšil probuzený zájem okolí, a který neučinil nic, co by pomohlo odhalit tajemství jeho původu.

